

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

37. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

19. ZÁŘÍ 2010

Z obsahu:

Svatá Hildegarda z Bingenu

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
1. září 2010
- strana 2 -

Víra a pravda pontifikátu blahoslaveného Pia IX.

Francesco Valiante
- strana 4 -

Královna Polska

Maria Winowska
- strana 5 -

Jean Jacques Olier

(1608-1657)
- strana 6 -

Jde především o svatost

Inos Biffi
- strana 8 -

Ti, kteří chtějí

zdnešnit Krista
- strana 9 -

Nenaleďte okultním podvodníkům!

- strana 10 -

Ježíšovo srdce světa (16)

- Malá duše

Consolata Betrone

P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 10 -

Hans Memling (1433-1494): Pieta, 1475, Národní galerie Melbourne

Svatá Hildegarda z Bingenu

Upříležitosti Mariánského roku napsal ctihodný Jan Pavel II. apoštolský list *Mulieris dignitatem*, jehož tématem je vzácná role, jakou ženy uplatnily a uplatňují v církvi. *Církev děkuje za všechny projevy ženského génia, které se projevily v průběhu dějin mezi všemi národy, děkuje za všechna charismata, která Duch Svatý udělil ženám v dějinách Božího lidu, za všechna vítězství, za která vděčí jejich víře, naději a lásce; děkuje za všechny plody ženské svatosti* (31).

Také v oněch staletích, která v současné době nazýváme středověk, vynikají různé ženské postavy svatosti života a bohatstvím nauky. Dnes bych chtěl začít představování jedné z nich: svatě Hildegardy z Bingenu, kte-

rá žila v Německu ve XII. století. Narodila se v Porýní v Bermersheimu nedaleko Alzey a zemřela r. 1179 ve věku 81 let, ačkoliv její zdraví bylo trvale křehké. Hildegarda patřila k početné šlechtické a rodině a od narození ji rodiče zasvětili službě Bohu. Aby získala přiměřenou lidskou a křesťanskou výchovu, svěřili ji péči učitelky Judity ze Sponheimu, která se uchýlila do klauzury u benediktinského kláštera sv. Disiboda. Vytvořil se zde malý ženský klauzurní klášter, který zachovával řeholi sv. Benedikta. Hildegarda přijala závoj od biskupa Oty z Bamberka a v roce 1136 po smrti Judity, která se stala představenou komunity, ji povolaly sestry, aby se stala její nástupkyní. Zhostila se tohoto úkolu tak, že uplatni-

la vlohy jako vzdělaná žena, duchovně ušlechtilá, schopná řešit kompetentně organizační otázky klauzurního života. Po nějaké době, také z důvodu rostoucího počtu mladých žen, které klepaly na brány kláštera, založila Hildegarda v Bingenu další komunitu pod titulem svatého Ruperta a tam strávila zbytek života. Styl, jakým vykonávala službu představené, je příkladný pro každou řeholní společnost: probouzel svatou rivalitu v praktikování dobra do té míry, že – jak vyplývá z dobových svědectví – matka a dcery zápolily v tom, jak se navzájem ctily a sloužily si.

Již v letech, kdy byla představenou kláštera svatého Disiboda, začala diktovat svá mystická vidění, která přijímala od určité doby, svému duchovnímu rádcovi mnichu

Volmarovi a jeho tajemnici, spolesestře, kterou si velmi oblíbila, Richardis de Strade. Jak se vždy stává v životě pravých mystiků, také Hildegarda se chtěla podrobit autoritě moudrých osob, aby rozlišily původ jejich vidění, neboť se obávala, zda to není plod přeludů a že nepocházejí od Boha. Obrátila se proto na osobu, která se ve své době těšila největší úctě v církvi: svatého Bernarda z Clairvaux, o kterém jsem již mluvil v některých katechezích. Ten Hildegardu uklidnil a dodal jí odvahy. Ale v roce 1147 obdržela jiné a nejdůležitější schválení. Papež Evžen III., který předsedal synodu v Trevíru, četl text diktovaný Hildegardou, který mu představil mohučský arcibiskup Jindřich. Papež pověřil mystičku, aby svá vidění sepsala a veřejně o nich hovořila. Od toho okamžiku stále více rostla Hildegardina duchovní prestiž, takže současníci jí udělili titul „teutonská prorokyně“. Je to, drazí přátelé, pečť autentické zkušenosti Ducha Svatého, zdroje každého charismatu: osoba obdařená nadpřirozenými dary se jimi sama nechválí, neukazuje je a především projevuje naprostou poslušnost vůči církevní autoritě. Každý dar udělený Duchem Svatým je totiž určen k výstavbě církve a církev prostřednictvím svých pastýřů uznává jeho autentičnost.

Budu hovořit ještě jednou příští středu o této velké ženě „prorokyni“, která promlouvá s velkou aktuálností také dnes k nám, svou odvážnou schopností rozlišovat znamení doby, svou láskou k stvoření, svou medicínou, svou poezií, svou hudbou, která se dnes rekonstruuje, svou láskou ke Kristu a jeho církvi, která trpěla také v oněch dobách, zraňována také za oněch časů hříchy kněží a laiků, a kterou tolik milovala jako Kristovo Tělo. Tak promlouvá svatá Hildegarda k nám; budeme o tom hovořit ještě příští středu. Děkuji vám za vaši pozornost.

Bollettino Vaticano 1. září 2010
Překlad -lš-

Měsíc září patří mezi měsíce po výstce mariánské. Co do počtu mariánských svátků s ním nemůže konkurovat ani měsíc květen (v tradičním kalendáři jsou čtyři). Reformátoři církevního kalendáře se před čtyřiceti lety v duchu tehdy nastoupené tendence omezovat svátky svatých rozhodli vyloučit z kalendáře svátek Jména Panny Marie. Že to nebyl moudrý zásah, je zřejmé z toho, že v roce 2001 mohli ctitelé Panny Marie opět uvítat návrat této liturgické připomínky alespoň v podobě nezávazné památky. Především město Vídeň na tento svátek nikdy nemůže zapomenout, protože je to od roku 1683 současně den památného vítězství křesťanských vojsk nad mohamedánskou záplavou, která ohrožovala nejen Vídeň, ale celou Evropu. Kdo ví, jak by se její dějiny byly vyvíjely, kdyby k tomuto vítězství nedošlo. Ve skutečnosti nikdy nebudeme schopni projevovat dostatečnou vděčnost za ochranu, jakou Matka Boží církvi svého Syna usta-

vičně poskytuje. Ona velká a památná vítězství nad smrtelnou hrozbou islámu, jak tomu bylo u Lepanta či u Vídně, jsou obzvláště výrazným, ale zdaleka ne jediným příkladem vítězství Ženy oděné sluncem nad neúnavným Nepřítelem, který nepřestává ohrožovat velkou Boží rodinu.

Editorial

Zrušení oslavy Jména Panny Marie bylo ovšem necitelné, i kdyby se k tomuto dni nepojilo slavné vítězství nad Saracény. Jde přece o jméno, které je křesťanům po jménu Ježíš nejdražší a nejvíce milované. Svátek Jména Panny Marie je rodinným svátkem církve. Jsou to jmeniny naší nejdražší Matky. Byla by to divná rodina, která by se usnesla, že si jmeniny své matky zruší a nebudou si je už připomínat.

Podobné zásahy do staletých tradic jsou ovšem vítané pro zastánce tzv. „hermeneutiky diskontinuity“, na kterou si Benedikt XVI. tak stěžuje, protože

způsobila již mnoho duchovních škod a ztrát a s jejím překonáním budeme mít ještě mnoho práce.

Co vlastně tato slova znamenají? Termín „hermeneutika“ znamená původně způsob výkladu Bible, později se jeho význam rozšířil na výklad jakéhokoliv pramene. V našem případě se tato „hermeneutika“ týká způsobu, jak si vykládat učení 2. vatikánského koncilu. Výraz „diskontinuita“ znamená opak kontinuity, tedy nesouvislost, přerušeni návaznosti na předchozí stav nebo trend. To, na co si papež stěžuje, je ideologický přístup těch interpretů, kteří chápou Koncil jako nový začátek, který nenavazuje na dosavadní souvislý vývoj a posvátnou tisíciletou tradici už nepokládají za závaznou. Pro tyto ideology se stal Koncil naopak vhodnou příležitostí, jak se vrátit ke sto let starým, odsouzeným heretickým názorům. Odvolávají se přitom také na změny v současném světě a ve smýšlení lidí, pro které mnohé dosavadní tradice a hodnoty již ztratily svou

Pokračování na str. 13

Spolehlivá investice

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Žádný sluha nemůže
sloužit dvěma pánům.**

Nemůžeš se zbavit pocitu, že máš stále naspěch, že tě i v tento sváteční den čeká spousta úkolů? Když už jdeš okolo, dopřej si chvíli oddechu a zastav se. Ježíš se právě chystá vyprávět neobvyklý příběh z prostředí, které je ti velmi blízké. Tomu příběhu neschází ani nádech humoru. Začni se do dnešních čtení a přijmi těch několik moudrých slov jako vzácnou radu.

Ti, kteří dnes především obklopili Mistra, patří zřejmě do světa podnikání. Je to svět lidí, kteří zcela zasvětili svůj život vytrvalému úsilí o zajištění rostoucího zisku a stále lepšího postavení. Zákony tohoto prostředí jsou neúprosné. Každá chyba či selhání může znamenat pád. Aby jim Ježíš přiblížil své slovo, představuje jim obraz právě z jejich vlastního prostředí.

Před bohatým podnikatelem stojí jeho podřízený, který nesplnil očekávání. Neobstál v konkurenci. Ti, kteří mu nepřáli jeho postavení, se přičinili, aby urychlili jeho pád. Neúspěšný správce zná pravidla hry a ví, co ho čeká. Pohotově vyhodnocuje svou situaci. Cítí se neschopen jiné práce, ale nade všechno se bojí hanby. Potřebuje rychle získat nové spojení. Kde je rychle získat? Jeho vynalézavost ho zřejmě neopustila: když výrazně ulehčí pánovým dlužníkům jejich břemeno, jistě ho nenechají na holičkách. Jedná rychle, dokud je čas. Takovou pohotovost a vynalézavost ocení překvapivě dokonce i jeho nadřízený, i když mu správce právě tím způsobuje určitou škodu.

Avšak to, co nám chce Pán postavit před oči, není správcova nepoctivost, ale ona vynalézavá prozíravost. Ve světě pozemských hodnot, ve kterém se správce pohybuje, osvědčil znovu svou cílevědomost a schopnost překonat původně bezvýchodnou situaci, do které se dostal vlastní vinou. Jeho nápad mu možná vrátí zpět ztracenou pozici. Jak houževnatí a vynalézaví jsou synové tohoto světa! Překvapilo tě, že Pán je neodsuzuje? Chce ti ukázat, že moudřejší než odsuzovat – je hledat stejně obezřetně v lidských činech jejich kladné stránky a vytěžit tak z nich pravou moudrost ve svůj prospěch.

Než odsoudíš své podnikavé známé, pro které se stal majetek jedinou hodnotou, máš podle Pánova doporučení posoudit, zda tvoje úsilí o nehynoucí poklad snese srovnání s jejich neúnavnou podnikavostí. Vidina mamonu probudila všechny jejich tvůrčí síly, jejich houževnatost i prozíravost. Podřídili svým cílům úplně

všechno. Jejich idol jim nedopřeje nikdy oddechu. Všechny tyto vlastnosti a síly však pocházejí od Boha a byly dány i tobě. Oni je rozvinuli velmi účinně a úspěšně, i když jdou za klamným cílem. Ale ruku na srdce, myslíš, že ty jsi na tom lépe než oni? Tvé neštěstí je v tom, že nevidíš a neceníš si dostatečně svého nevyčísitelného pokladu tak jednoznačně, jak to oni činí se svým. Tvá pozornost i tvé hřívný jsou často povážlivě rozděleny. Tvé zasvěcení Boží věci mělo být tak bezvýhradné jako jejich neúnavná služba hmotnému zisku. Ale tvé srdce je rozděleno mezi dva pány.

Jen příznivec po pravdě Ježíši i sobě, že jsi tak promarnil více duchovního jmění, než můžeš tušit. To, co vůbec nejsi schopen vyčísřit, jsou škody, které tvůj hříšný způsob života způsobil a možná dále působí tvým bližním. Tvůj Pán měl dávno všechny důvody, aby tě zbavil tvého správcovství. Ale jeho milosrdná láska k tobě je mnohem větší než tvůj nebetyčný dluh.

Ten vtipný nápad podvodného správce ti předkládá jako podnět a nedocentitelnou šanci: nejvýhodnější způsob, jak kompenzovat svůj vlastní dluh, je ulehčovat druhým jejich dlužné břímě. Není pokladu, který by měl větší cenu než věčné společenství s Bohem. Nedej se zahánbit úsilím těch, jejichž bohatstvím je pouze světský mamon. Soustřeď se od nynějška na svůj cílový poklad nerozpolceným srdcem a nerozdělenou vůlí.

Poděkuj Pánu z celého srdce za jeho shovívavost i za dnešní cennou a včasnou radu a rozhlédni se rychle kolem sebe. Vyhledej ty, pro které tvá hmotná pomoc v jejich skličující bídě může být předtuchou dobroty nebeského Otce.

Vyhledej i jiné, kteří jsou v ještě těžší nouzi srdce či ducha. Vzpomeň i na ty, kteří čekají »ve vězení«, až po splacení svých dluhů budou moci vstoupit do nebeské slávy. Pomáhej splácet dluhy, kde můžeš, je to ta nejjistější investice, která se bezpečně zúročí a není ohrožena žádným bankrotem. Boží ekonomika je mnohem důležitější než tržní vztahy synů tohoto světa. Vždyť radost těch, kterým svým vynalézavým úsilím dopomůžeš, aby patřili na Otce tváří v tvář, by byla neúplná, kdyby se spolu s nimi nemohl radovat i jejich dobrodinec.

Tvůj Pán a Mistr, kolem kterého jsi dnes neprošel nevšímavě, *se stal chudým, ač byl bohatý; abys ty zbohatl z jeho chudoby*⁽¹⁾. *Slabého zdvihá z prachu, ze smetiště povyšuje chudého, aby ho posadil vedle knížat*⁽²⁾. To je královská cesta, na kterou zve i tebe. Jak dlouho budeš váhat, koho si zamilovat a ke komu se přidat?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ zpěv před evangeliem (2 Kor 8,9)

⁽²⁾ resp. žalm 113

Liturgická čtení

1. čtení – Am 8,4-7

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země a říkáte: „Když už bude po slavnosti novoluní, abychom mohli prodávat obilí? A po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, nuzáka kupovat za stříbro a chudáka za opánky? I nejhorší obilí prodáme.“
Hospodin přísahal při Jakobově chloubě: „Navěky nezapomenu na žádný jejich skutek!“

2. čtení – 1 Tim 2,1-8

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přímolvné i děkovné za všechny lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. Je totiž jenom jediný Bůh a jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. To bylo zjeveno ve svůj čas; a já jsem byl ustanoven za hlasatele toho a za apoštola – to mluvím pravdu a nelžu – za učitele víry a pravdy mezi pohany. Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru.

Evangelium – Lk 16,1-13

Ježíš řekl svým učedníkům: „Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevěřuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: ‚Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.‘

Správce si řekl: ‚Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, žebrat se stydím. Už vím, co udělám, aby mě lidé přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.‘

Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: ‚Kolik jsi mému pánovi dlužen?‘ Odpověděl: ‚Sto věder oleje.‘ Řekl mu: ‚Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.‘ Pak se zeptal druhého: ‚Kolik ty jsi dlužen?‘ Odpověděl: ‚Sto korců

Pokračování na str. 8

VATIKÁN

Papež Benedikt XVI. je vystaven systematickým útokům mezinárodních médií. Tvrdí to oba vatikánští novináři Andrea Tornielli a Paolo Rodari. Jeho poselství a iniciativy jsou potlačovány. Je to výsledek aktivity skupinových zájmových hnutí, která chtějí papeže diskreditovat. Podnětem jsou např. řeč v Řezně, připuštění tridentského ritu, zrušení exkomunikace tradičních biskupů, biskup Williamson a skandály pohlavního zneužívání.

KOSTEL SVATÉHO PAVLA

Vedoucí úřadu pro náboženské záležitosti v Turecku Ali Bardakoglu vyslovil požadavek, aby kostel svatého Pavla v Tarsu byl vrácen církvi: „Zdá se mi korektnější, aby kostel sloužil církvi a nikoliv pouze jako muzeum.“ Během Roku svatého Pavla o to církev opakovaně žádala. Turecko jen obtížně vysvětluje partnerům ze Západu, proč kostel slouží jako muzeum. Bardakoglu vyslovil rovněž uspokojení s bohoslužbami konanými 15. srpna v pravoslavném klášteře Sümela. Muslimské okolí by proti tomu nemělo nic namítat.

MATKA TEREZA JAKO VZOR

Lobsang Tendzin, předseda exilové tibetské vlády, dal buddhistům Matku Terezu za vzor, jak mají sloužit chudým. Katolická řeholnice je i pro buddhisty příkladem nesmírného soucitu. Podobně se vyjádřil také dalajlama.

MEŠITY S MINARETEM

Předseda islámského společenství v Rakousku Anas Schakfeh vyslovil požadavek, aby postupem času v každé spolkové zemi Rakouska byla vybudována mešita s minaretem. Mešity mají svou určitou architekturu a muslimové se už nechtějí se svým náboženstvím skrývat. Rakouští představitelé takový názor nesdílejí. Jsou pro takové stavby, které jednoho neomezují, ale druhého neprovokují. Dosavadní mešity jsou pro muslimy dostačující.

Kath-net

Francesco Valiante

Víra a pravda pontifikátu blahoslaveného Pia IX.

Zjednodušení a zevšeobecnování vytvářejí mýty, které někdy přímo zabíjejí, a to i v církevních dějinách. Je to příklad určitých klišé, která se projevila i v případě Pia IX. a jeho Sylabu, dogmatu o Neposkrvněném početí a I. vatikánského koncilu, pastýře hluboké a solidní spirituality, ale také muže, který umí vládnout, pokládaného jednou za liberálního a reformátorského, jindy za neústupného a protimoderního. Kým však byl ve skutečnosti papež Mastai Ferretti? Mons. Walter Brandmüller nemá nejmenších pochybností: „Jeho pontifikát byl od základu náboženský a jako takový musí být posuzován.“ Dílčí a nevěrohodné ideologické interpretace a politická hodnocení Pia IX. doporučuje seriózněji zkoumat počínaje dvěma aspekty, které jsou tak blízké jeho současnému nástupci, papeži Benediktu XVI.: otevřenost vůči dialogu mezi rozumem a vírou a pozornost věnovaná nadpřirozeným dimenzím křesťanského života. Rozhovor s profesorem Brandmüllerem uveřejnil Osservatore Romano k desátému výročí jeho blahorečení. Pontifikát Pia IX. byl

vůbec nejdelší v dějinách církve (1846–1878) ze všech nástupců svatého Petra. Brandmüller věnuje pozornost i jeho *Syllabus errorum* z roku 1864, který někteří označují za projev tmářství, a přitom ho ani nečetli. „Neznám ani jednu větu Sylabu, která by byla v rozporu s II. vatikánským koncillem.“

Začněme od osudových politických otázek, které Pius IX. musel řešit za svého pontifikátu: Jak interpretovat jeho rozhodnutí, zvláště pokud jde o tzv. risorgimento a revoluci 1848 a o otázky sjednocování Itálie?

Spíše než začít, řekl bych, že je třeba hned ukončit takovou diskusi. Chápu citlivost některých historiků, pro které měla Itálie takovou důležitost. Abychom mohli papeže posuzovat, musíme se pohybovat v rovině velmi vysoké, výjimečně náboženské. Z toho důvodu není možné chápat opravdu Pia IX., když hodnotíme jeho jednání jen pod zorným úhlem politiky, především italské. Musíme proto upustit od takového nazírání, které je příliš zjednodušené. Papež je na prvním místě Učitel a Pastýř Kristovy Církve. A v této perspektivě je

KARDINÁL DĚTEM

Kolínský kardinál Joachim Meisner se ve svém listě obrátil poprvé ke katolickým dětem, které nastupují do první třídy. Řekl dětem i rodičům, že současný světonázorové „neutrální“ stát není schopen dát lidem odpověď na základní existenční otázky. Tuto odpověď mohou slyšet v hodinách náboženství, které však musí mít jasnou konfesní orientaci. Víru je možno žít jen v jasně orientovaném společenství.

MOTHER EXPRESS

Ke 100. výročí narození Matky Terezy zavedly indické železnice pamětní vlak, který nese jméno „Mother Express“. Zásvětné slavnosti v Kalkatě se zúčastnilo 25 000 lidí, mezi nimi mnoho ministrů ze státu New Delhi. Expres má modrobílou barvu, je vybaven klimatizací a bude jezdit zemí jako mobilní výstava o „Matce chudých“. Ve vlaku bude promítáno 15 filmů o jejím životě a díle.

-kipa/jv-

Blahoslavený Pius IX.

nutno chápat jednání Mastaiho Ferrettiho také v průběhu první války o nezávislost a ve střetu s povstaleckým hnutím.

Je to tedy mýtus, že to byl papež liberální?

Taková zjednodušení je třeba dát stranou, protože nejsou schopna představit komplexně tak významnou osobnost, jakou byl Pius IX. A to i přesto, že se projevují výjimečné a spíše nezáměrné projevy republikánského nadšení u něho jako budoucího papeže v letech jeho episkopátu ve Spoletu a pak v Imole.

Není tedy možno popřít, že jeho jednání v době historických zmatků mělo politický charakter.

Jistě, ale u tohoto papeže převažuje dimenze autenticky pastorační a jeho rozhodování se řídilo motivy náboženskými. Z tohoto pohledu je jeho učitelský úřad skutečně působivý. Obdivuhodná je především jeho citlivost, s jakou reaguje na intelektuální proudy, které se tehdy šířily. Jsme v době půl století po Francouzské revoluci a věřící se nacházejí v situaci, kdy se musí vypořádat s jejím svůdným dědictvím. Proto již v první encyklice *Qui pluribus* hovoří o základní otázce, která bude rozhodující i pro budoucí katolicismus, a to je vztah mezi vírou a rozumem.

To je téma zvláště drahé Benediktu XVI.

Přesně tak. Nezapomínejme, že Pius IX. této otázce věnoval celou řadu dokumentů – o kterých se zpravidla nemluví

– se záměrem bránit katolickou pravdu před protikladnými extrém: racionalismem, který rozum absolutizuje, a tzv. tradicionalismem, který rozum podceňuje. V tomto směru papežovy texty vysvětlují nutnost spojení víry s rozumem do harmonického společenství v duchu katolické tradice: to je nauka, kterou v roce 1870 předkládá I. vatikánský koncil v *Dei filius*. Není těžké vidět styčné body s Benediktem XVI., který od počátku svého pontifikátu prezentuje toto téma jako odpověď na výzvy kulturních diskusí a intelektuálního kvasu naší doby. V tomto světle musíme obdivovat jasnozřivost Mastaiho Ferrettiho.

Ten vstoupil do dějin také jako papež Sylabu.

I zde je třeba vyčistit pole od dvojsmyslností, které jsou plodem ignorace a nedostatečné znalosti těchto textů. Sylabus Pia IX. odsuzuje všechny ideologické, politické a sociální formy, které jsou v rozporu s katolickou vírou a s právy Církve: v podstatě odsuzuje ty bludy, ze kterých pak vzešly velké tragédie dvacátého století. Odsuzující a nepřátelská agitace o tomto dokumentu je tedy zcela neopodstatněná a je výsledkem apriorních soudů těch, kteří je ani nečetli.

Nicméně Sylabus je pokládán za odsouzení svobody myšlení a pokroku.

Neznám ani jednu větu a tvrzení Sylabu, které by protirečily II. vatikánskému koncilu. Jde o jiný problém. Je třeba znát a číst učitelství korektně: číst ho tedy zrakem historika i teologa. Jsou zde přesná pravidla založená na elementární logice, která je třeba interpretovat v duchu záměru tohoto textu.

Platí to i o I. vatikánském koncilu, zahájeném 1869?

Jistě. Stačí vzít v úvahu dogmatické konstituce schválené v roce 1870: *Dei filius*, věnovanou otázce vztahu mezi vírou

a rozumem, a *Pastor aeternus* o primátu a neomylnosti římského biskupa. Podle mého soudu ta první má větší důležitost než druhá, protože v ní se přímo pojednává o ideologiích a o hnutích, které znepokojovaly intelektuální obzor a vyžadovaly teologickou odpověď. Pro budoucnost Církve to byl základní dokument. Na druhé straně se říká, že *Dei filius* nemohl zabránit vzniku modernismu. Já tvrdím, že vznik modernismu podpořila právě skutečnost, že teologie té doby nedbala na nauku Pia IX.

Pontifikát Mastaiho Ferrettiho dal významné impulzy ke zbožnosti a duchovnímu životu Božského lidu. Co v tomto směru znamená vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí?

Kromě naukového významu tohoto dogmatu, založeného na konzultaci s celosvětovým episkopátem, je zdůrazňována právě duchovní hodnota. Projevuje se zde velká citlivost Pia IX. k nadpřirozené skutečnosti víry, zvláště pokud jde o otázku hříchu a milosti. To je téma, které pokládám za velmi aktuální, protože právě toto vědomí schází velmi mnoha lidem naší doby, křesťany nevyjímaje. Není náhodou, že toto je druhé téma, které leží obzvláště na srdci Benediktu XVI.

Nesměřovalo k tomu také úsilí o obnovu a podporu zasvěceného života, které vyvíjel Pius IX.?

To je zcela jedinečný aspekt jeho pontifikátu. Za těchto 32 let schválil Mastai Ferretti kanonicky 160 řeholních řádů, mnohé z nich jsou ženské a misijní. To je udivující počet, když zvážíme navíc, že mnoho z nich vzniklo ve Francii, kde revoluce po sobě zanechala spálenou zemi. A potvrzuje to také skutečnost, že velká část setby pontifikátu Pia IX. se sklízí po jeho smrti. A ta sklizeň pokračuje i dnes.

L'Osservatore Romano
3. září 2010
Překlad -lš-

Královna Polska

Polský lid nazývá obyčejně Pannu Marii „Matkou mého srdce“ (serdeczna Matka), ale tato něžná láska se nikdy nestává indiskrétní důvěrností. Matka srdcí se ani na okamžik nevytrácí z vědomí lidu, který se těší z nevyslovného přednostního práva na její božské materství. Ona je „naší matkou“, protože je především „Matkou Boží“.

Tato úcta dlouho zakazovala v určitých oblastech Polska dávat děvčátkům jméno Maria. Francouzský vyslanec hrabě Brégyň, který vyjednával sňatek mezi Marií Gonzagou a polským králem Vladislavem IV., napsal v roce 1645: „Královská nevěsta musí své jméno Maria změnit, protože Poláci nepovolují jméno Maria žádné jiné královně kromě té, která z nebe chrání jejich vojska.“

Poději Maria Josefa Saská vyňala královský titul z korunovačního ritu s odůvodněním, že „tento titul přísluší jen Královně nebes“. Přidělení království muselo být zdůvodněno výlučně tím, že princezna má královskou krev po svých předcích. A skutečně, od nepaměti připouštěl polský lid jen jednu „Královnu Polska“, Marii, a žárlivě bděl nad tím, aby si takový titul nikdo nepřivlastnil.

Pocit pro královskou důstojnost Marie byl v polské duši tak zakořeněn, že to u okupačních mocností vyvolávalo nedůvěru. V ruské zóně bylo přísně zakázáno vyzývat Pannu Marii pod

tímto titulem. Pruští okupanti zaznamenali ve svých protokolech týkajících se „odmítání učít se katechismu a modlit se v německé řeči“ některé překvapivé odpovědi docela malých dětí.

„Věříte, že Polsko znovu povstane?“ ptal se inspektor dětí ve Wrzesni.

„Ano, věříme.“

„A kdo bude králem?“

„Kdo bude králem, nevíme, ale máme už Královnu.“

„Kdo to je?“

„Matka Boží.“

V napětí mezi schizmatem, herezí a islámem museli Poláci po celá staletí bránit víru na svém území. Všechny tatarské a turecké invaze proměňovaly kostely na mešity a místo kříže umísťovaly půlměsíc. Každé křesťanské vítězství přivádělo Kristu zpět zpustošené území.

Matka Boží byla tehdy bezprostředně zainteresovaná na věci Božího lidu a lid, který si ji zvolil za Královnu, nikdy na ni nezapomínal. Polská literatura je prostoupena nárazkami na úspěchy „bojovné“ Panny.

Zde je nejčastější námět lidového básnictví: „Postavila jsi svůj ozbrojený lid k boji. Porazila jsi moc islámu. Ponižila jsi domýšlivé Turky. Ochránila jsi nás svým mateřským pláštěm. Mocná Panno, braň své království. Nezapomeň, že jsi naše Královna.“

Le culte marial en Pologne
In Maria - études sur la Vierge
Maria - svazek IV
Připravil -lš-

ODPUŠTĚNÍ MATKY

Na pohřbu kněze, kterého omylem zastřelil pytlák v lese, prohlásila jeho 83letá matka, že pachatelí tohoto činu z celého srdce odpouští. Katedrála v Bellunu byla přeplněná a mnoho lidí se do chrámu nedostalo.

Podle sdělení policie vystřelil pytlák na svou oběť ze vzdálenosti 30 metrů z pušky, které se používá výhradně na lov divočáků. 55letý kněz vedl skupinu mladých, k jejichž duchovním obyčejům patří čas od času opustit pohodlí civilizace a v samotě se modlit, posít a přenocovat pod širým nebem.

Kath-net

Jean Jacques Olier (1608-1657)

Modlitby a oběti několika francouzských žen se přičinily o obrácení lehkomyšlného seminaristy. Z „problémového dítěte“ se stal velký světec a otec svaté generace kněží. Kěž povzbudivý příklad ze života Jeana Jacquese Oliera a jeho duchovních matek nám dodá novou odvahu, abychom se modlili a obětovali za posvěcení kněží.

Prorocká slova

Jako jedno z osmi dětí majetné rodiny Olierů vyrůstal Jean Jacques Olier v pařížské farnosti St. Sulpice, se kterou ho celý život pojilo vroucí pouto. Jeho radost z víry a jeho mimořádná láska k Panně Marii i skvělé školní úspěchy nic nezměnily na skutečnosti, že z živého chlapce se stalo v průběhu let problémové dítě.

Když se jeho rodiče seznámili se svatým Františkem Saleským, svatým biskupem ze Ženevy, stěžovala si starostlivá matka Olierová tomuto duchovnímu rádcovi při jedné z mnoha návštěv. František o něm vyslovil prorocká slova: *Madam, trochu trpělivosti! Neznepekujte se, protože Bůh si v osobě tohoto dítěte připravuje velkého služebníka své Církve!* Požádal ji, aby mu Jeana svěřila do výchovy, ale tento záměr překazila jeho náhlá smrt. Den před svou smrtí naposled požehnal rodině Olierů, která mu velmi přirostla k srdci. Tehdy 14letý Jean měl později splnit to, co by byl tak rád uskutečnil sám svatý František: založit ve Francii první kněžský seminář. Ale k tomu byla ještě dlouhá cesta.

Zásah do lehkomyšlného života

V Paříži Jean Jacques začal studovat teologii a ve svém nitru hluboce miloval Boha. Ale současně navštěvoval neslušné kabarety a nevhodná divadelní představení a povýšeně se projížděl po městě v parádním kočáře. Peněz mu nescházelo, protože jako budoucí kněz měl k dispozici prostředky z klášterních příjmů a výnosu pozemků.

V této pro jeho povolání povážlivé situaci zasáhl Bůh popr-

vé prostřednictvím oběti jedné kněžské matky. Byla to Marie Rousseau, svatě žijící žena, která se už několik let modlila v Paříži za obnovu kněží a za obrácení opatství Saint-Germain nabídla jako oběť svůj život.

Spatřila 21letého Jeana Jacquese spolu s dalšími čtyřmi seminaristy u vchodu do jednoho kabaretu a rozhodla se, že se za ně bude modlit a posít. Olier později vzpomíná, jak se v něm ozvalo svědomí a jak začal bojovat proti svým návykům právě v době, kdy se jeho pohled střetl s pohledem Marie Rousseau: *Myslím, že za začátek svého obrácení vděčím této svaté duši. ...Byl to začátek mého zrodu pro Boha... a zmocnila se mne touha, nepozorovatelná náklonnost k Bohu, i když jsem s hříchem ještě zcela neskoncoval. Nedokázal jsem sice už milovat svět jako dřív a nenacházel jsem v něm skutečnou rozkoš, ale znovu a znovu jsem upadal, a to i při vši náklonnosti k Bohu a přijímání svátostí, a to až do doby, kdy jsem navštívil Pannu Marii v Loretě, kde mě zcela zaplavila milost.*

Vnitřní i vnější uzdravení

Protože byl stále ještě plný marnivosti a ctižádnosti, chtěl Jean studovat u nejlepších učitelů té doby a stát se profesorem hebrejštiny, aby si vysloužil jméno a všechny převýšil ve znalosti Bible. Odešel proto v roce 1630 jako 22letý do Říma. Zde ho však zaskočily velké problémy se zrakem, takže na studium nebylo ani pomyslení. Hrozilo mu úplné oslepnutí a žádný lékař mu nebyl schopen pomoci.

Ve své velké nouzi si vzpomněl na Pannu Marii a v květnu se jako poloslepý vydal pěšky do Loreta. Aby přitom konal

pokání, oblékl si i za velkých veder teplý kabát, a i když během cesty velmi zeslábl, při modlitbě cítil tento poutník stále jasněji přítomnost Panny Marie. Později napsal:

Když jsem konečně spatřil milostný chrám, cítil jsem, jako by moje srdce zranil šíp. To mě naplnilo svatou láskou k Panně Marii.

Před milostnou sochou ve „svatém domku“ se jeho zrak zcela uzdravil. Ale to ještě nebylo vše: *Protože tato úžasná Kněžna dává vždy více, než oč prosíme, dala mi kromě uzdravení tělesných očí také uzdravení duchovního zraku, které jsem potřeboval ještě naléhavěji, třeba jsem to nevěděl. To byl rozhodující okamžik mého obrácení.*

Vnitřně proměněný vrátil se Jean do Francie. *Od návratu z Loreta jsem se cítil ve svém životě jen tehdy, když jsem mohl hovořit o Bohu. Bůh se stal středem mého života.* I přes odpor bohatých příbuzných, kteří se snažili získat budoucího kněze pro kariéru, začal kázat na ulicích evangelium a následoval Ježíše v chudobném životě. *Když potom se mnou matka špatně zacházela, odešel jsem do chrámu Notre*

Sestra Agnes z Langeacu

Jean Jacques Olier

Dame, padl jsem na kolena před sochou Panny Marie a s bolestným srdcem jsem jí řekl: Bud' ty mojí matkou, protože moje matka mě zavrhuje.

Kde je moje místo?

Když Olier začal uvažovat o tom, že se stane kartuziánem, opět zasáhla jistá žena, která rozhodujícím způsobem nastavila „výhybky“ pro jeho budoucnost: Díky vroucím modlitbám dominikánky Agnes z Langeacu (1602-1634), tehdy ještě zcela neznámé, ukázal Bůh v jednom vidění hledajícímu seminaristovi jeho cestu: *Viděl jsem otevřené nebe, kde jsem spatřil svatého Řehoře na velkém trůně a na jiném trůně pod ním svatého Ambrože. Ještě níže bylo prázdné místo pro faráře a o mnoho níž velké množství kartuziánů.*

Jean pochopil, že nebude působit ani jako papež, ani jako biskup jako Řehoř a Ambrož, ale že patří na farářskou židli, která byla prázdná a připravená pro něho. *Náš Pán mi tak dal pochopit, že na prázdném farářském místě chce mít potřebnější a důležitější řád než kartuziány... řád kněží a farářů a jiných duchovních, kteří budou sloužit celému kléru a naplňovat ho svatostí.*

Ve 25 letech přijal kněžské svěcení v květnu 1633 a krátce nato si u svého duchovního vůdce svatého Vincence z Pauly vykonal duchovní cvičení, aby se připravil na lidové misie. Světec mu řekl: *Křesťanství závisí na kněžích, dobrý kněz je to nejdůležitější, co existuje.*

Agnes z Langeacu

Během těchto tichých duchovních cvičení v květnu 1633 Jean stále ještě netušil, jak jedinečným způsobem ho jmenovaná dominikánka Agnes provázela již tři roky před svěcením, když ještě hledal svou duchovní cestu. Právě tehdy totiž řekl Pán Ježíš 29leté těžce nemocné sestře v klášteře v Auvergne: *Potřebuji tě ještě pro jednu duši, kterou můžeš pro mne získat.* Krátce nato dostala od Panny Marie ještě jasnější vysvětlení svého výjimečného poslání: *Modli se k mému Synu za jistěho pana Oliera.*

Od té doby svatá trpitelka obětovala všechno utrpení, slzy a modlitby jako smírnou oběť za pana Oliera, i když toho muže ještě nikdy neviděla.

Nyní však došlo k neobyčejným „setkáním“, o kterých Olier později ve své autobiografii napsal: *Dělal jsem duchovní cvičení, abych se připravil na svou misijní cestu do Auvergne. Byl jsem ve svém pokoji a rozjímal jsem, když jsem spatřil, jak se ke mně přibližuje vznešená svatá duše. V jedné ruce držela kříž a v druhé růženec. Její nádherný anděl strážný držel okraj jejího řeholního roucha a v druhé ruce měl kapesník, do kterého chytal její slzy... S bolestným pohledem řekla: „Pláču pro tebe!“ To se mě velmi dotklo a naplnilo mě to sladkým smutkem... Pochopil jsem: křížem a růžencem mi dává najevo, že právě kříž a úcta k Panně Marii budou prostředky mé záchrany a stanou se průvodci mého života... Později se mi tato svatá duše opět zjevila, aby mi tak potvrdila pravost svého prvního příchodu.*

Jako hmatatelný důkaz, že se nestal obětí klamu, přenechala mu Agnes kříž a svůj slzami promočený kapesník. Během lidových misii v Auvergne v roce 1634 slyšel Jean poprvé o světici, který žila jako představená nedalekého kláštera dominikánek v Langeacu. Při první návštěvě mu byla převorka Agnes silně povědomá, dokonce řekl: „Někde jsem vás už viděl.“

Matka Agnes mu odpověděla: *To je pravda, viděli jsme se dvakrát v Paříži, když jsem se vám zjevila během duchovních cvičení v Saint-Lazare. Dostala jsem od Panny Marie za úkol modlit se za vaše obrácení. Bůh si vás vyvolil, abyste položil základ kněžských seminářů ve francouzském království.* Tato slova ho velmi hluboce zasáhla a v průběhu následujícího půl roku 26letý Jean Jacques opakovaně vyhledával tuto převorku, která byla o šest let starší než on. Vážil si jí hluboce jako své kněžské duchovní matky. Agnes s radostí konstatovala, jak rychle dělal Olier pokroky v duchovní oblasti, až mu jednou řekla: *Nejdříve jsem vás vnímala jako dítě mých slz, za které jsem se modlila. Dnes si vás vážím jako svého otce.*

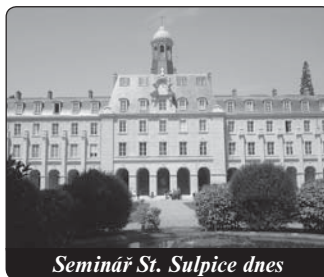
Když lidového misionáře povolali do Paříže, po posledním setkání se Agnes v kapli modlila se slzami v očích: *Děkuji ti, Pane, že jsi vyslyšel mé modlitby... A ukázal mi toho, pro kterého sis přál, abych ho svou odevzdaností získala pro tvoji Církev.* Agnes ještě tentýž měsíc onemocněla a zemřela ve věku 32 let. Naplnila se tak její úloha jako kněžské matky toho, který měl začít s obnovou kléru.

Láska pravé matky

Zatím Olier vedl s velkým úspěchem další lidové misie ve všech částech Francie a odmítl několik biskupských míst. O těchto velmi úspěšných sedmi pastoračních letech řekl: *Nedokážu se ubránit myšlence, že za všemi těmito úžasnými proměnami na venkově stojí modlitby sestry Agnes, svaté duše, která se velmi modlila... za obrácení venkovského obyvatelstva.*

A když cítil, jak velmi potřebuje kněz duchovní podporu, na začátku každých nových misii vždy s úvodní poklonou před vystavenou Nejsvětější svátostí prosil o modlitby prosté venkovské ženy.

Cítím, že jsem zcela závislý na modlitbách malých, prostých lidí. Když se oni modlí, misie

Seminář St. Sulpice dnes

se podaří, jinak ne. A ovoce kázání se velmi často dostaví díky modlitbě té nejubožejší, navenek nevhledné ženy, která je v kostele.

Jean Jacques neměl ještě 30 let, když na jedné ze svých misijních cest potkal 60letou Marii Teyssonnierovou, nazývanou Marie z Valence (1576–1648).

Tato na katolickou víru obrácená kalvinistka brzy po smrti svého manžela začala jako dvacetiletá vést život hluboce spojený s Bohem. Kvůli mnoha mystickým omilostněním je často srovnávána se svatou Terézí z Avily. Marie se stala známou rádkyní vlivných osobností, např. krále Ludvíka XIII. a královny Anny Rakouské, kardinála Richelieu a světců, jakými byli sv. František Saleský nebo Vincenc z Pauly. Marie se každý den modlila za klérus celého světa a ihned poznala Olierovo poslání za posvěcení kněží. Olier později vděčně napsal: *Po smrti Agnes z Langeacu mi dal Bůh poznat Marii z Valence. Chová vůči mně lásku pravé matky... a po modlitbě za mne mě ujistila, že prostřednictvím mé služby chce Pán v Církvi způsobit velké věci.* Protože Olier jako lidový misionář často zakusil, že hlavní příčinou duchovního úpadku je lhostejnost a nedostatečné vzdělání kněží, stále více v něm dozrávalo přání založit seminář na výchovu a vzdělávání dobrých kněží.

St. Sulpice, první francouzský seminář

V roce 1642 převzal jako 34letý úplně zpustlou a zanedbanou farnost na předměstí Paříže, St. Sulpice, pevnost protestantů, o které se říkalo: „Byla místem spodiny nejen Paříže, ale takřka celé Francie a sloužila

jako doupě všech volnomyšlenkářů a ateistů, všech těch, kteří ... žili bez Boha.“

Olier ihned začal s kněžským seminářem. Pro tento záměr spojil horlivý apoštol Olier 50 kněží žijících ve farnosti do záhy příkladného *Sdružení kněží ze St. Sulpice*. Když však někteří kněží chtěli jít přece jen vlastní cestou, svěřil je Olier *Královně kněží* a oni v krátké době změnili svůj názor.

Tak vedl postupně každého duchovního syna společenství k tomu, aby všechno konal ve spojení s Pannou Marií, v Marii a pro Marii, protože byl přesvědčený, že *Církev se bude moci obnovit jen tehdy, když bude sjednocena s Pannou Marií a bude mít účast na jejím duchu. Ona je jako svátost, skrze kterou Bůh... rozděluje milosti. A klerici musí čerpat z tohoto plodného pramene.*

Hned v prvních měsících vstoupilo do semináře St. Sulpice sto kleriků. Kromě toho posílali biskupové z Francie k Olierovi do semináře i své opaty, převory a doktory, kterým se zde dostalo eucharisticko – mariánské formace. Takovým způsobem se v průběhu deseti let stal St. Sulpice známým duchovním centrem pro obnovu francouzského kléru a srdcem mnoha dalších seminářů v zemi, a to i přesto, že nebyl ušetřen pronásledování. Splnilo se to, co Marie Rouseau, první Olierova kněžská matka, předpověděla: *Ze všech stran budou přicházet do semináře za vzděláním. Pak budou odcházet jako hořící a svítící lampy a všude budou přinášet víru... až se dostanou do všech koutů země... Budou bohatstvím Církve a malým pokladem pro Řím.*

V roce 1650 na svátek Obětování Panny Marie, hlavní svátek St. Sulpice, zapsal Jean Jacques Olier do svých Vzpomínek: *Zeptal jsem se Panny Marie, co si ode mne přeje a co bych mohl udělat, aby ji to potěšilo. Projevila mi tu čest a řekla:*

Pokračování na str. 12

Jde především o svatost

Jaké je poslání laiků?

Kritika papeže a církve se v západní církvi stala jakoby hlavním posláním různých laických sdružení, která se domnívají, že musí protestovat hlavně proti učitelskému úřadu církve.

Kdo se k nim nepřipojí, patří podle nich k protivníkům církevní reformy. Ve skutečnosti však obnovy není možno dosáhnout protesty a napadáním nositelů úřadu v církvi. Cesta k obnově vede jinudy: je to cesta svatosti. Povolání ke svatosti je hlavním posláním každého křesťana, jak to ukazují celé církevní dějiny.

Jak se církev stává světlem národů

Všichni jsme povoláni ke svatosti, to je základní poselství 2. vatikánského koncilu: Církev má být „světlem národů“. Svatost je výzva a závazek k zvláštnímu životnímu způsobu, který se rozhodně neprojevuje v prvé řadě stálými protesty proti „těm nahoře“.

Úsilí o svatost je ustavičná snaha o láskyplný vztah k trojedinému Bohu, a tím ke Kristu a k církvi, ve které je Kristus viditelný. Svatost znamená konat vše z lásky k Bohu a k jeho vůli. A tento Bůh je v Kristu Hlavou své církve, to znamená, kdo opravdu miluje Boha, miluje i jeho církev. Láska ke Kristu vede

pak k tomu, že cítíme s církví, jeho tělem, ve kterém podle jeho vůle panuje určitý řád. Za tento řád svěřil Pán odpovědnost dvanácti apoštolům pod vedením Petra. Výrazem toho je pověření, které jim Pán předal při Poslední večeři, když ustanovil svátost Eucharistie a řekl: „To čiňte na mou památku.“ Tato odpovědnost přechází na jejich nástupce.

Nikoliv protesty, ale služba v lásce

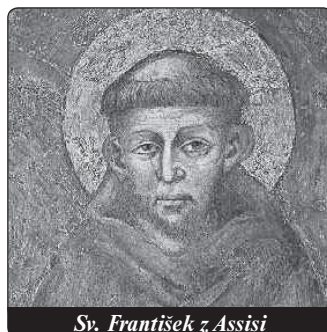
Církev musí hlásat Ježíše Krista, který slíbil lidem život v plnosti a dal jim směrnice na cestu k opravdu naplněnému životu. Musíme si stále klást otázku, jak co nejlépe naplňovat Boží pokyny a Boží vůli, abychom jako Kristovy údy co nejlépe reprezentovali jeho viditelné tělo. Laici v tom mohou být církevi účinně nápomocni skutkem i radou.

K poslušnosti vůči Bohu jsou zavázáni všichni, i papež a biskupové. Abychom Boží vůli lépe rozuměli, k tomu napomáhá i vzájemné naslouchání. Hlava církve je ve své odpovědnosti samozřejmě zavázána k rozlišování duchů a musí všechny impulzy náležitě zkoumat. Rozhoduje nikoliv ke svému prospěchu, nýbrž v odpovědnosti prokazuje především službu lásky celému tělu církve. I toto tělo musí postupovat v du-

chu lásky a víry a být si vědomo své povinnosti naslouchat učitelskému úřadu církve.

Kateřina Sienská a František z Assisi – příklady živého laického apoštolátu

Pro to, jak je třeba svým životem vyjadřovat své ano ke Kristu a k církvi, máme v dějinách výmluvné příklady. Patří k nim svatá Kateřina Sienská. Byla za svého života naplněna láskou ke Kristu. Zasadila se o to, aby uskutečnila nikoliv to, k čemu ji vedli rodiče, kteří ji chtěli výhodně vdát, nýbrž aby mohla žít jako čistá nevěsta Kristova. Ale tato hluboce zbožná žena dokázala také výrazně kritizovat církev své doby, zvláště papeže, který se stal hříčkou francouzských králů. Pranýřovala

Sv. František z Assisi

také veřejně pohoršení v církvi: úpadek duchovenstva a kupčení s církevními úřady. Kateřina však vyslovovala tuto kritiku z lásky k církvi, protože chtěla, aby v ní Kristus skutečně zářil, a tomu právě bránila simonie, pannačnické vystupování a nezřízený život příslušníků kléru.

Kateřina papeže vyzvala, aby se stal následovníkem Krista a nezanedbával přitom podstatu papežství a úkol hierarchie. Právě v tom se projevovala její velká láska k církvi.

Jiným příkladem reformátora byl svatý František z Assisi, který se stal později jáhnem. František uslyšel ve zřícenině kostelíka svatého Damiána Kristův hlas, aby znovu zbudoval chrám církve. Nejdříve obnovil několik

Sv. Kateřina Sienská

kostelů ve své vlasti, ale pak poznal, že Pán měl na mysli něco jiného. Šlo o obnovu společenství církve. František naplněný láskou ke Kristu začal život chudý na pozemské statky, ale bohatý na důvěru v Boha a procházel krajinou nejprve sám a pak s několika druhy a vyzýval lidi, aby opět začali plnit a zachovávat Boží vůli. S jedenácti bratry se odebral k papeži a žádal o schválení svého způsobu života. Nechtěl vystupovat svévolně proti církvi, ale s církvi. Papež Inocenc III. byl nejdříve skeptický, protože věděl, že mnoho reformních hnutí ve skutečnosti popírá důležité pravdy víry, mezi jiným i Kristovo zmrtvýchvstání. Ale pokorný František na něho hluboce zapůsobil a Inocenc III. potvrdil řeholi světce, který celý život hledal spojení s papežem a v lásce byl poslušný jeho pokynům.

Kateřina Sienská a František byli v prvé řadě přísní a důslední sami k sobě a byli příkladem toho, co hlásali a požadovali. Mohou být příkladem i pro katolíky 21. století: nasazení pro církev musí vycházet nikoliv z pýchy a sebevědomí, ale z lásky ke strukturám, které ustanovil sám Bůh. Výstižně to vyjádřil kardinál Henry Newman: „Pane, obnov svou církev a začni u mne!“

Der Fels 7/2010
Přeložil -lš-
Kráceno

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

pšenice. Řekl mu: ‚Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.‘ Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Synové tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než synové světla. A já vám říkám: Ziskávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste – až ho nebude – byli přijati do příbytků věčných. Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrní v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrní v cizím, kdo vám dá, co je vaše? Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“

Ti, kteří chtějí zdnešnit Krista

Pravověrnost, tj. křesťanské Krédo ve své celistvosti, je základem a podmínkou existence samotné církve. Ta by ztratila svou identitu, kdyby kterákoliv pravda byla zamlžena nejistotou nebo byla odsunuta a zanedbávána. Prvořadě posláni, které církvi leží na srdci, je naprostá věrnost Božím slovu, které sama církev autoritativně vyjadřuje a předkládá.

Nezřídka se setkáváme s nedůvěrou vůči formulacím víry a s jejich odmítáním, ale vždy je to proto, že jsou nepochopeny, jako by redukovaly a improvizovaly toto slovo a zatemňovaly je do abstraktních výrazů zbevných života. Je-li pravda, že žádný lidský jazyk není schopen přiměřeně vyjádřit jejich obsah, že teprve v blaženém nazírání bude bezprostředně vnímán, je na druhé straně nesporné, že symboly víry se svými články a definicemi církve s jejich přisností, díky působení Ducha Svatého, zprostředkují neklamně Zjevení. A právě to leží na srdci církvi v každé době jako její první a nezastupitelné posláni.

Již Pavel doporučoval Titovi, aby učil *to, co je ve shodě se zdravou naukou* (Tit 2,1), zatímco když Timotea vyzýval, aby to slovo hlásal, předpovídal: *Přijde den, kdy nesnou zdravé učení* (2 Tim 4,2-3). Ostatně on sám se snažil o to, aby byl ve shodě s ostatními apoštoly.

Když jde dnes řeč o „herezi“, tu a tam se reaguje na to tak, jako by hereze nebyla možná, ale to pak znamená, že neexistuje ani pravda, a všechno se rozpouští ve zmatené a beztvare křesťanské látce. Víra však právě naopak činí své obsahy přesnými a nezaměnitelnými.

Při tomto předávání slova je zrak církve zaměřen jedině k Pánu, který jí světil evangelium: není tomu tedy tak, že určitá kultura by si mohla oblíbit a schvalovat

zcela neomezeně jen ty aspekty, se kterými může plně souhlasit po předchozím dialogu o jejich vhodnosti. Není nemístné zdůraznit, že Slovo se stalo tělem nikoliv proto, aby zavedlo obširný a svůdný dialog s člověkem, nýbrž aby vytvořilo a zjevilo jediný platný a pro člověka poznatelný obraz. S výjimkou Krista není prostě nikoho, kdo by byl přiměřený takovému Božím záměru. Aby tedy nebylo mýlky, mohli bychom dodat, že Kristus nikdy nebude „zdnešňován“, protože On sám je věčné a nepřekonatelné *aggiornamento*, které v sobě obsahuje čas jak přítomný, tak minulý i budoucí. Naopak jsme to my, kteří, abychom neztráceli „aktuálnost“, se musíme aktualizovat podle něho, jsme to my, kteří nemůžeme být pravými věřícími tehdy, když se neaktualizujeme s křesťanským Krédem, které nikdy nezastará a samo je neaktualizovatelné.

Obnova církve vychází vždy a nevyhnutelně z jasného hlásání především naprosté absolutnosti Ježíše Krista, který představuje tajemství Boha Otce (Kol 2,2). Ostatně ty nedůležitější a nejzávažnější koncily byly ty, které se věnovaly pravověrnému předkládání Kristova tajemství identity Ježíše z Nazareta: koncily doktrinální, tedy v nejstarším pojetí koncily pastorační. Počínaje nísánským.

Dějiny církve ukazují s nepopíratelnou evidencí, že obnova mravů ve shodě s evangeliem je

vždy napojena na energické předkládání pravověrných pravd. Jen vzpomeňme na tridentský koncil, který byl především koncil doktrinálním – o dědičném hříchu, o ospravedlnění, o svátostech – a právě po něm pak následoval obdivuhodný rozkvět křesťanského života a svatosti.

Reformace oprávněně tepala a spravedlivě kritizovala takové chování v církvi, které bylo v rozporu s evangeliem. Jenomže za základ ozdravení pokládala takovou aktualizaci pravověrnosti, která vytváří herezi, a zpřetrhala spojitost s Tradicí. Připomeňme si jen popření služebného kněžství, popření obětí mše svaté, popření některých svátostí a církevního charakteru výkladu Písma svatého. Bylo by velmi ilustrativní, kdybychom podrobně prošli některé body pravověrnosti, které je třeba znovu zdůraznit. Ale přede všemi jednotlivými dogmaty je naléhavě nutné znovu předložit smysl „tajemství“, které obsahuje celé Krédo. Slovo Boží zjevuje plán vepsaný v nitru Trojice, který je možno poznat jen z božského sdělení skrze „vyprávění“, které uskutečnil Kristus. Věřit znamená plně důvěřovat tomu „vyprávění“, a tedy přijmout a hlásat skutečnost „jiného světa“, světa neviditelného a trvalého, tak jak to říká svatý Pavel: *Neupíráme svůj pohled na věci viditelné, ale na neviditelné, protože viditelné jsou dočasné, ale neviditelné jsou věčné* (2 Kor 4,18).

LIDOVÝ TRIBUNÁL V INDII

V Kandhamalu zasedá lidový tribunál, který usiluje o vyšetření pogromů, jaké radikální hinduisté pořádají proti křesťanům od roku 2008. Státní úřady jsou do těchto násilných činů zapleteny a brání justičním úřadům v jejich řádném vyšetření. Od 22. do 24. srpna vypovídali svědkové pronásledování křesťanů před tímto neoficiálním soudem. Tribunál vyzval indickou vládu, aby ustavila zvláštní komisi, která by vyšetřila zločiny spáchané ve státě Orissa. Hinduisté zde zavraždili více než 90 křesťanů, zničili 300 kostelů a několik tisíc obytných domů.

-kipa-

Inos Biffi

Ztráta „nadpřirozené vnímavosti“ racionalizací dogmatu ruší víru; degeneruje a maří evangelizaci; mění a vyprazdňuje posláni církve, kterou Kristus založil jako svědectví milosti, nikoliv jako prostředek, jak může lidstvo dosáhnout pozemského blahobytu, nýbrž věčné blaženosti. Není tomu tak, že by proto evangelium přehlíželo a podceňovalo časný život člověka. Pouze poukazuje, že tento život jako křehký a přechodný má své určení ve své oslavě.

Samozřejmě, důsledkem takové ztráty je zánik teologie. Pokud jde o smysl pro tajemství, nabývají obdivuhodné aktuálnosti skvělé stránky, které velký teolog 19. století Joseph Matthias Scheeben, bohužel v dnešní době zapomenutý, uvádí v první kapitole knihy *Tajemství křesťanství*, dogmatického díla svým způsobem originálního a ve své době hlubokého: „To, co nás okouzluje, je zjevení světla, které bylo před námi skryté. Tajemství totiž musí být světlé a zářící pravdy“, které „přitahují náš pohled k svrchovanému majestátu, vznešenosti a kráse“.

Bylo by třeba, aby především ti, kteří mají na starosti formaci v seminářích, si přečetli poslední kapitulu tohoto Scheebeno-va díla o teologii, „vědě o tajemstvích“, opřené zcela „o Boží Logos“.

Pravověrnost totiž se svými pravdami „viditelnými“ pro „zrak osvětlený srdcem“ (Ef 1,18), to je nenahraditelná podmínka pro věrné hlásání evangelia a pro obnovu v církvi.

L'Osservatore Romano
25. srpna 2010
Překlad -Iš-

Nenaľeťte okultným podvodníkom!

V posledných týždňoch nám niekoľko veriacich elektronickou poštou preposlalo „Prosbu Panny Marie“ bez uvedenia zdroja a s nasledujúcim textom:

Dostala se k nám naléhavá prosba Ježíšovy matky Panny Marie, abychom se v jeden den, jednu hodinu a jednu minutu spojili v modlitbě růžence za záchranu lidí a planety. Matka Boží nám dala čas 3 až 6 měsíců na přípravu tohoto řetězu lásky a prosí o rozšíření této prosby do celého světa. Začali jsme pracovat a vybrali jako nejvhodnější termín pro splnění prosby naší Nebeské Matky 12. září 2010 ve 21.30 hod... Je důležité, abychom se tímto způsobem spojili přesně v tuto hodinu (12. 9. 2010 v 21.30 - modlitba by měla probíhat 30 minut). Tak vytvoříme obrovskou světelnou vlnu, velmi silný zdroj pozitivní energie... „Děti moje, vytvořte v jeden den, jednu hodinu a jednu minutu na celém světě světelný řetěz; každý z vás ať je jednou částíčkou řetězu, který spoutá Zlého a vyšlete mocný paprsek světla a lásky pro Zemi, pro vás, celý svět, pro tuto dobu. Rozešlete mé přání do celého světa, přeložte do mnoha jazyků, rozšiřujte s největším úsilím... Nezáleží na tom, jakého vyznání jste, jakou víru praktikujete, stačí vaše osobní touha pomoci...“

Bylo nám jasné, že je vyloučené, aby tuto prosbu vyslovila Panna Maria. Termíny jako – „světelná vlna..., pozitivní energie..., mocný paprsek světla a lásky“ – používajú ezoterici, ktorí provozujú channeling a napojujú sa na rôzne bytosti, o ktorých tvrdí, že jsou to andělé (dobří), zemřelí, bytosti na jiných planetách, mimozemšťané apod. Poslední věta této ukázky jasně ukazuje na synkretismus New Age.

Nesmyslem je chciť vytvoriť jakýsi světelný řetěz spojením všech v jednu určenou minutu:

vzhľadom k existenci časových pásem by to muselo byť koordinováno a pro každé časové pásmo posunuto.

Nakonec jsme dostali i požitou niekoľko letáku s prosbou „Panny Marie“ ze Slovenska, s krásnym medjugorským obrázkom, ale hneď na to také prišiel e-mail nášeho priateľa pana Antona Seleckého (mesičník „MROSA“), ktorý píše:

Všetci, ktorí ste dostali túto správu! Pochádza z linky uvedenej nižšie: „Kapka milosti“. Konkrétneho vizionára a miesta, kde bolo posolstvo povedané, tam nemáte. Kto je to „začali sme pracovať a vybrali sme najvhodnejší termín?“ Aké svetelné prepojenie? Kto to kedy kde v akom zjavení Panny Márie slýchal? (<http://kapka-milosti.webnode.cz/kapka-milosti/vzkaz-a-prosba-matky-bozi/>)

Máte tam ale okultné termíny a ezoterické texty ako:

Ježíšovo dílo spásy...

(Tento článok vznikl jako odpověď na komentáře na Nové Zemi, kam jsem naléhavou prosbu Matky Boží také umístila.)

Jak téměř všichni víme, probíhá na naší planetě velmi intenzivně něco, čemu obecně říkáme „transformace“ a myslí se tím nejen vzestup ze 3D reality do reality vyšší, v našem případě do 5D. Co to všechno obnáší si jen málokdo dokáže uvědomit do nejmenších podrobností. V souvislosti s transformací mluvíme také o naší 3D realitě jako matrixovém systému; systému, který je jen iluzí a je potřeba se z něho vysvobodit, vymanit.

Nájdete na: <http://kapka-milosti.webnode.cz/kapka-milosti/jezisovo-dilo-spasy/>

(Text byl později ze stránek www.kapka-milosti.cz odstraněn - pozn. redakce Světla.)

Panna Mária nikde nežiada presnú hodinu, nie 30 minút, nehovorí o „svetelných refaziach“, ani o nejakej „pozitívnej energii“. Hovorí o modlitbe srdca, o pokore, láske, neustálej modlitbe.

Je mimoriadne dôležité, aby sme v dnešnej dobe dávali pozor na tzv „duchovné“ alebo „kresťanské“ linky, v ktorých akoby nebolo nič negatívne a zlé, ale v ktorých sa nemôžete oprieť o známe mená, Cirkve, alebo aspoň konkrétne zjavenia, ktoré sa v poslednej dobe uskutočnili alebo práve prebiehajú, podotýkam „známe“, to znamená s udaním mena konkrétneho vizionára, webu a miesta zjavenia. Tieto linky sa množia ako huby po daždi, vznikajú doslova zo dňa na deň, sú technicky a graficky rýchlo zavedené, ale neviete, kto a prečo za tým vlastne je.

Takou linkou (alebo jednou z nich) je aj tzv. „kapka milosti“.

Z minulosti je známe, že slobodomurári často zneužívajú mariánske sviatky a dátumy zjavení Panny Márie na svoje aktivity. Veď aj pápež Ján Pavol II. mal byť zabitý 13. mája. Týchto aktivít už bolo viac. 13. októbra vyzvali Jána Pavla II., aby odstúpil, 11. februára 2010 Európsky parlament schválil bezplatné potravné poradenstvo a tzv. „reprodukčné práva“ žien.

Čo sa môže stať z uvádzanou „svetelnou refazou“? Aká svetelná refaza? Výzva vraj „Panny Márie“ z neidentifikovateľného zdroja môže mať výsledok, o ktorom dopredu nevieme, a tisícky ľudí bude zvedených z pravej cesty – možno úkazom, ktorý budú považovať za zásah Neba, ale bude to výsledok okultného sústredenia sa neznámych pôvodcov tejto akcie. (Anton Selecký)

Redakce týdeníku Světlo považuje za dôležité na tato nebezpečí čtenáře upozornit. -red-

INTENZITA LÁSKY V INTENZITĚ ÚKONU LÁSKY

To je tretí predpoklad pro dokonalost lásky: dát naši lásce největší možnou intenzitu. Miluj Pána, svého Boha, ze vši své síly (Mk 12,30). Máme-li již milovat bližního, tak jak Ježíš miloval nás, tím spíše musíme mít takovou lásku k němu samotnému jako odpověď na jeho lásku. Jediná míra lásky k Bohu je milovat ho bez míry, říká svatý Bernard. Tuto vůli milovat Boha, „jak ho nikdo nikdy nemiloval“, kterou měli všichni svatí, měly by mít také všechny duše, alespoň v touze a úsilí.

Pokud jde o sestru Consolatu, bylo řečeno, že milovala Ježíše nejintenzivnější láskou nade všechno. Nemyslíme, že bychom přeháněli, řekneme-li, že v křesťanské hagiografii není snadné najít duši, která by Ježíše milovala více než sestra Consolata svou ustavičnou, panenskou a intenzivní láskou. Omezíme se na několik krátkých citací v těsné souvislosti s projednávaným předmětem: ustavičným úkonem lásky. Ježíš jí tedy řekl (10. listopadu 1936): *Consolato, nesmíme myslet pouze na to, abychom se vyhnuli chybám, ale naše úsilí musí směřovat k tomu, abychom Ježíše milovali až k šílenství. Chci, abys Mě milovala až k šílenství.*

Milovat Ježíše až k šílenství! Může toho duše dosáhnout? Ano, s Boží milostí, a to právě Ježíš sestře Consolatě slíbil (11. listopadu 1935): *Consolato, měj důvěru, Já jsem všemohoucí a miluji tě až k šílenství a také ty Mě budeš milovat až k šílenství, to ti slibuji.* Jakými prostředky je možno dosáhnout tak intenzivní lásky? Ustavičným úkonem lásky. Jednoho dne (22. července 1936) Ježíš dal sestře Consolatě uslyšet svou naléhavou výzvu: *Miluj Mě, Consolato, miluj Mě silně!* A na otázku, jak to udělat, aby ho tolik milovala, odpověděl: *Tolik se miluje ustavičným úkonem lásky.* Pak za ně-

Ježíšovo srdce světa (16)

Malá duše Consolata Betrone

kolik dní (2. srpna): *Ustavičným úkonem lásky Mě budeš milovat až k šílenství!*

Tajemství spočívá v tom, vtisknout ustavičnému úkonu lásky maximální intenzitu. Tak totiž poučovala nejsvětější Panna sestru Consolatu, jak to vysvítá z deníku (14. července 1936): „... Na rekolekci bylo řečeno, že kdo přináší větší oběti, miluje více Ježíše. S myšlenkou na tato slova jsem byla při rozjímání poněkud smutná, protože nepřináším pro Ježíše velké oběti, a přece touha milovat ho až k šílenství je tak intenzivní! Nejsem tedy ubohý bloud? ...Pozvedla jsem pohled a přede mnou byla socha svatě Panny, a zatímco jsem se na ni dívala, pronikla mě posilující myšlenka: Co udělala Madona tak velkého za svého pozemského života v Nazaretě? A přece žádný tvor ji nepřekoná v její lásce k Bohu. Zatímco jsem na ni myslela a dovolila jsem si ji napodobit, uslyšela jsem: *Abys milovala Ježíše velice, všechno spočívá v tom, dát svému ustavičnému úkonu lásky všechnu možnou intenzitu lásky!* Že pak sestra Consolata skrže ustavičný úkon lásky milovala s největší možnou intenzitou, je možno vyvodit z toho, že sám Bůh musel zasáhnout, aby ji zbrzdil v jejích láskyplných záchvatech. Božský Otec jí totiž řekl (29. listopadu 1935): *Také ve svém úkonu lásky se mírní; protože jestliže nebudeš postupovat umírněně, jestliže budeš znásilňovat srdce záchvaty, srdce se vyčerpá a nebude moci pokračovat ve svém zpěvu. Nemysli si, že jsi méně horlivá, jsi-li klidnější; tím zajistíš trvanlivost, chápeš? Lásky je sama v sobě oheň, nechaj ho, aby sám klidně stravoval mou malou hostii. Miluj v pokoji, nechaj lásku, aby stravovala sladce, nikoliv násilně, silou, která tě vysiluje a brání ti, abys Mě pak po-*

těšila svým zpěvem. Stejně tak jí jindy povzbuzoval Ježíš: *Hled, Consolato, když Mě stále miluješ v klidu, můžeš Mi dávat tento ustavičný úkon lásky, jestliže naopak chceš své srdce znásilňovat a milovat Mě nezkrotně, budeš nucena se zastavit, protože nebudeš mít sil, abys v tom pokračovala.*

Bylo by zapotřebí uvést větší část jejích dopisů a rovněž důvěrné poznámky z deníku, abychom pochopili oheň lásky, který šel ruku v ruce s tím, jak se v srdci této velkodušné obě-

ti hromadil skrže ustavičný úkon lásky. Je tedy pochopitelné, že její ubohé srdce, příliš malé na to, aby vydrželo takový požár lásky, tím trpělo také fyzicky. Jeden jediný citát (4. července 1936): „Dnes večer jsem mohla setrvat chvíli před svatým svatostánkem (moje ubohé srdce se začíná stravovat a není schopné zadržet touhy, záchvaty lásky). Cítila jsem, jak mě prostupuje nekonečná potřeba, abych Ježíše, který mě miluje až k šílenství, milovala láskou rovnající se šílenství, a cítila jsem, že k tomu, abych opakovala Ježíši své nekonečné touhy milovat Ho, bylo zde jiné srdce než moje: Božské Srdce! To se mohlo do nekonečna vylévat, aniž by ohrožovalo přirozenost!“

LÁSKA V ODEVZDANOSTI A USTAVIČNÝ ÚKON LÁSKY

Je to nejvyšší výraz života lásky a logický důsledek toho, co bylo dosud řečeno. Aby totiž úkon lásky byl tak nepřetržitý, aby se dobrovolně neztratil bě-

hem dne ani jediný, a aby byl tak panenský, že se nesmísí s žádnou jinou myšlenkou, je nutné, aby duše pozvedla svou víru v Lásku, aby se dala tak unášet Láskou jako pírkou, které je hříčkou větru. Jinými slovy: aby se zcela odevzdala a ztratila v Láse, aby se zřekla nejen každé myšlenky na tvory, ale také každé myšlenky na sebe samu, je třeba zapomenout na sebe, umřít sobě samé, což je velmi obtížná věc, jakou většina duší nechápe, ale není proto méně nutná, jestliže Ježíš chce, aby mohl se samotnou duší svobodně nakládat. Bylo již řečeno, že zapomenout na sebe a odevzdat se Bohu znamená zanedbávat vlastní duchovní formaci, propadnout trestuhodné lhostejnosti, nýbrž že je třeba se vyvarovat vlastních vrtůchů, sledování vlastních choutek, že je třeba následovat prostě a učenlivě Ježíšovo jednání v duši. Ježíšův příkaz pro všechny duše povolání k vysoké dokonalosti na cestě lásky je vždy tento: „Nechej Mě jednat!“

Ano, nechat Ježíše, aby jednal. A proč by ne? Nikomu neleží více na srdci posvěcení duše; nikdo kromě něho ji nemůže posvětit; nikdo nezná tak její skutečné potřeby jako On; jako všemohoucí může všechno; jako nejvěrnější všechno dodržuje... Proč se mu tedy nesvěřit a nedat mu volné pole, aby mohl jednat v duši svobodně a bez překážek? Proč mu neobětovat vlastní názory, myšlenky, aspirace, touhy, starosti a dát se v důvěře k dispozici v každé chvíli jeho konání, kterým je vždy a jen posvěcení? A právě to chtěl Ježíš od sestry Consolaty (22. září 1935): *Hled, Consolato, svatost znamená, abys ve všem zapomněla na sebe: v myšlenkách, touhách, slovech... nechala Mě jednat; Já dělám vše, a ty Mi dávej v každou chvíli s velkou láskou to, co od tebe chci.*

Láska v odevzdanosti se proto prakticky mění v učenlivou lásku. Když Ježíš mluvil k zástupům, připomínal jim to,

ZVLÁŠTNÍ POSELSTVÍ PRO BOHATÉ, MLADÉ A KRÁSNÉ

25. září prohlásí Benedikt XVI. za blahoslavenou Chiaru Luce Badano. Tato mladá, krásná a sportovně nadaná dívka onemocněla v 17 letech na rakovinu a jako 18letá zemřela v roce 1990. Uchváčena láskou k Ježíši Kristu snášela s obdivuhodnou trpělivostí a radostí všechno své utrpení. Její příklad oslovuje mnoho mladých, kteří strádají nejistotou, osamělostí a různými formami utrpení. Nová svěťice dosvědčuje, že v žádné situaci nejsme ponecháni sami sobě.

RŮŽENCE V AUTĚ JAKO ZÁCHRANA

Se sebevražedným úmyslem vyskočil mladý muž z 39. poschodí v New Yorku na 63. avenue. Dopadl na automobil, rozbil jeho čelní okno a skončil na zadních sedadlech. Utrpěl zlomeniny nohou a další zranění, ale jinak je jeho zdravotní stav stabilizován. Majitel auta připisuje záchranu tohoto života růžencům, které má ve svém voze.

Kath-net

co je psáno u proroků: ...a budou všichni Bohem poučováni (Iz 54,13; Jan 6,45). Jediným tímto Učitelem všech duší je Ježíš (srov. Mt 23,8): Učitelem, který má všechnu vědu o svatosti v nejvyšším stupni a chce ji sdělit duši, jen když projeví ochotu ji přijmout a odpovídá s ochotou na každý Boží pokyn, na každý Boží zásah, jak laskavý, tak bolestivý, na všechnu Boží vůli jakkoliv projevovanou. Řekl totiž sestře Consolatě (24. září 1935): *Consolato, mám na tebe všechna práva a ty máš jen to jedno jediné, totiž poslouchat Mě. Potřebuji učenlivou vůli, která Mi dovoluje jednat, která je pro vše k dispozici, která Mi důvěřuje a která Mi vždy slouží v jakékoliv situaci v pokoji a s radostí.* Ježíš je Bůh a to, co dělá, dělá Bůh, to znamená, že je to božsky dobré, a tudíž vždy pro větší dobro duše, i když tato duše vždy toto Boží působení v sobě a jeho výsledky nerozeznává (18. listopadu 1935): *Nechej Mě jednat, a uvidíš, že všechno dělám dobře a dělám to Já, a moje malá hostie se stane plodnou pro lásku i pro duše.*

Je to však láska a jen láska, která může přivést duši k takové naprosté a důvěryplné odevzdanosti. Vždyť jak by se mohla vzdát duše každé myšlenky, touhy, osobního zájmu, kdyby nedůvěřovala Lásce, kdyby nedovolila, aby myšlenky, touhy a zájmy pohltila láska? Jestliže je Ježíš ochoten udělat v duši všechno, je to právě proto, že duše se soustřeďuje na to, aby ho milovala. Potvrzuje to sám sestře Consolatě (8. listopadu 1935): *Líbí se Mi dělat v duši všechno. Co chceš, mám rád, když mohu dělat všechno, a od duše chci jen to, aby Mě milovala.*

Omyl, do kterého upadá mnoho duší, je ten, že věří, jako by se ony samy posvěcovaly: proto chtějí jednat ony, místo aby nechaly jednat Ježíše; vybírat si cesty, způsoby, prostředky atd., tedy koneckonců vyučovat svého Učitele. Výsledkem je sva-

tost omezená spíše na osobní nápady a názory, jenže ta, jelikož to není svatost Ježíše, který jediný je Svatý, není svatostí. Posvětitel je on a duše je od něho posvěcena tím rychleji a tím dokonaleji, čím více dokáže vyloučit z cesty svatosti jako překážku sebe samu; čím je učenlivější pro doteky božského Učitele, což je charakteristické pro působení darů Duchu Svatého. Je proto užitečné pochopit - a nepřeslechnout - co řekl Ježíš sestře Consolatě (22. srpna 1934): *Nemysli na sebe, na svou dokonalost, svatost, jaké máš dosáhnout, na své chyby, na svou současnou a budoucí ubohost, nikoliv, Já myslím na tvé posvěcení, na tvoji svatost. Ty mysl jen na Mne a na duše: na Mne, abys Mě milovala, na duše, abys je zachraňovala.*

A to je přesně to, co dělala svým ustavičným úkonem panenské lásky: láska a duše, a nic jiného. Ustavičný úkon lásky tedy kromě toho, že je nejúčinnějším prostředkem, jak se zdokonalovat v lásce, panenství a intenzitě lásky, je také svrchovaným prostředkem k dosažení dokonalé lásky v odevzdanosti. Proto řekl Ježíš sestře Consolatě (15. října 1935): *Nechej Mě jednat, dovol, abych existoval jen Já; tobě zůstává jen ustavičný úkon lásky a krajní učenlivost, abys dělala prostě a vždy to, co chci přímo nebo nepřímo skrze představené a sestry.*

A protože duše, aby dávala Ježíši ustavičný úkon panenské lásky, vzdává se sama sebe, a dokonce svých vlastních myšlenek, Ježíš si bere všechno na starost: je to péče tak laskavá, jaké není schopná žádná pozemská matka vůči svému vlastnímu dítěti, které je svěřeno projevům její lásky na jejím klíně (21. května 1936): *Následujte Mě ustavičným úkonem lásky den co den, hodinu co hodinu, minutu co minutu, a na vše ostatní budu myslet Já a všechno zařídím.*

(Pokračování)
Překlad -lš-

JEAN JACQUES OLIER - pokračování ze str. 7

„Dej mi srdce!“ A pak mi pomohla pochopit, že nic by jí neudělalo takovou radost jako srdce, která slouží jejímu drahému Synu v Církvi.

Jen jedno jediné setkání

Olier vedl kněžský seminář již pět let, když během pouti k hrobu svatého Františka Saleského v Annecy v září 1647 navštívil karmel v Beaune. Na doporučení barona de Renty se tam setkal se sestrou Markétou od Nejsvětější svátosti (1619-1648).

Tato svatě žijící karmelitánka od svého dvanáctého roku přestala růst a nikdy nebyla vyšší než 130 cm. Bůh však jejím prostřednictvím chtěl ukázat církvi moc svého božského dětství. Stala se známou tím, že svou odevzdaností a modlitbou vysvobodila své rodné město Beaune z rukou nepřátel a vyprosila Francii následníka trůnu, krále Ludvíka XIV. Jen málo lidí však vědělo, že tato stigmatizovaná řeholnice se modlí a přináší oběti za kněze a řeholníky. Často celé měsíce nesla místo nich vnitřní těžkosti, jejich pýchu anebo jejich zoufalství, jejich hřích a pokušení, ba i jejich sebevražedné úmysly. Jakmile 28letá sestřička spatřila Jeana Jacquese Oliera, poznala v něm svého budoucího duchovního otce, kterého - podobně jako matka Agnes - spatřila při modlitbě již před lety a který jí byl přislíben. Pán Ježíš jí o tomto knězi řekl: *On je úplně odevzdán malému Ježíškovi.* Ježíšek se mu jednou skutečně zjevil, vyšel jakoby z ohně, vystoupil ze svatostánku a vstoupil do jeho srdce.

Jean Jacques a sestra Markéta se setkali jen jednou, ale na základě své svatosti prožili okamžitě hlubokou duchovní jednotu. Markéta se ihned klaněla malému Ježíškovi v jeho duši, protože věděla: *Žije v tomto srdci jako v jesličkách.* A prostřednictvím této duše Olier takřka intu-

itivně pochopil, že v duchovním životě je nutné zůstat před Bohem vždy dítětem.

Při rozloučení mu karmelitánka řekla: *Veledůstojný otče! Můj drahý Ježíšek, který je náš život, který vytváří naši jednotu, zdokonalil tu milost, kterou nám dal, a dovrší ji.*

Tak se také stalo. Už za několik dní napsal Olier sestře Markétě v jednom listě: *Při obětování... jsem viděl vycházet Vaši duši z kalicha a vstupovat do mé duše ...tak hluboko, že jsem už v sobě necítil svou vlastní duši, protože jste žila ve mně jen Vy, moje sestra, kterou nosím v sobě uzavřenou do jesliček a do svatostánku Ježíše Krista.*

S vědomím, jak vzácná je tato jednota duší, zanechal Jean Jacques sestře Markétě před svým odchodem jako duchovní dědictví to nejcennější, co měl: kříž, který mu spolu s kapesníkem promáčeným slzami zanechala matka Agnes při svém druhém zjevení. Když Markéta od Nejsvětější svátosti 26. května - po sedmi měsících - zemřela, Olier si tento omilostněný kříž opět vyprosil zpět. Jaký symbolický význam má toto gesto, pochopíme, když si uvědomíme, jak velmi byl tento reformátor nesčetného množství kněží v posledních desíti letech svého života poznamenán křížem mnoha nemocí a nesmírných smírných utrpení!

O Velikonocích 1657 povážen modlitbou svého přítele Vincence z Pauly Jean Jacques Olier umírá. Až do konce svého života hovořil o Panně Marii a rozmlouval s ní. Tak se stalo pravdou, co předpověděla matka Agnes: *Kříž a Panna Maria se stali jeho celoživotními průvodci.*

Pramen: P. H. Schmidt, Jean-J. Olier. Paris Verlag. Z Vítězství srdce 74/2010

Překlad -lš-

vážnost a význam. Domnívají se, že podobně jako svět se horečně pachtí za všemožnými inovacemi (ačkoliv přitom zanedbává starost o to nejpodstatnější), i církve se potřebuje inovovat a může zahájit výprodej „starých hodnot“.

Podobnou „diskontinuitu“ zažila církev ve velkém již jednou a jejím výsledkem byla tzv. reformace, která tragicky roztrhla západní církve a z katolického lůna vytrhla značnou část jejich dětí. Jak říká Inos Biffi (viz str. 9), pod záminkou dobré myšlenky napravit zlořády v církvi vyprovokoval ďábel reformátory nikoliv k tomu, aby změnili své chování, nýbrž k tomu, aby si přizpůsobili pravdy víry a mravů podle svých názorů a potřeb. Reformační náboženská společenství se stala trvalými pěstiteli herezí v bezprostředním sousedství katolické církve. Jsou to hereze týkající se samotné podstaty církve a jejího duchovního pokladu. V průběhu času tyto hereze prohlubovaly svou nakažlivou svůdnost a z jejich podhoubí vzešlo další jedovaté býlí, které soustavně infiltrovalo také myšlení mnoha katolických teologů. Když papež Pius IX. ve svém Sylabu pojmenoval toto býlí pravým jménem (viz str. 4), měl na mysli nejen obranu neporušenosti pravé víry jako jediné cesty ke spáse, ale sledoval také ochranu lidstva před nebezpečnými ideologiemi, které znamenají pro lidstvo smrtelné nebezpečí. Nesetkal se se zaslouženým pochopením, a ačkoliv tragické události dějin 20. století mu daly plně za pravdu, jsou to bohužel opět sebevědomí katoličtí myslitelé, kteří by chtěli problémy způsobené v podstatě systematickým přehlížením a odmítáním Božího zákona řešit další deformací pravověrnosti a mravního zákona. Chtěli by hledat poučení i tam, kde ďábel dávno zasel semeno bludu. Dovolávají se Kristových slov, že duch vane, kam chce, ale rozumějí tomu spíše tak, že vane vždy tam, kam chtějí oni.

Duch Svatý nemůže vytvářet království proti sobě rozdělené. Duch Svatý je pramen jednoty. Když ho Ježíš církvi sliboval, prosil vroucně Otce, aby všichni byli jedno jako je Syn jedno s Otcem. Duch Svatý dal své jediné církvi všechny potřebné dary a světlo v plné hojnosti a jeho církve si je rozhodně nepotřebuje doplňovat z jiných zdrojů, jako by Duch někdy jinam ukládal to, co nedal své svaté Nevěště.

Je pro to jediné vysvětlení: jedná se o rafinované úklady našeho úhlavního Nepřítele. Jeho nejúčinnější zbrani jsou jeho mistrné lži. I když jim dává stále novou podobu, v podstatě je to stále totéž, s čím začal u prarodičů v ráji: „Nevěřte Bohu, on vás také podvádí, zařídte se po mém!“

Jakkoliv o zrádnosti diskontinuity promluvil papež již před pěti lety a nyní o ní stále více hovoří jeho spolupracovníci, vůbec to neznámá, že bychom se s ní už oficiálně rozešli. Mluví se o ní spíše jen akademicky jako o nějakém ideologickém proudu, ale zatím nikdo nevyslovil ani odhad nesmírných škod, jaké již celá desetiletí v církvi působí a ještě dlouho bude působit. V jejím duchu se dále píše, káže a vyučuje na školách i v seminářích i na římských univerzitách, odkud se volně šíří.

Jsou mezi námi lidé dobré vůle, kteří se domáhají, aby se proti falešné ideologii a falešné praxi vystoupilo autoritativně a rázně. Otázkou je, zda je to za současné situace možné a moudré. Jen si vzpomeňme, co se stalo, když před třemi roky vrátil Benedikt XVI. platnost původnímu římskému ritu. Musel se zvláštním listem obrátit k biskupům, aby utišil velké vlnobítí. Jestliže již těch několik málo kroků, kterých se současný papež odváží a které jsou jen vzdálenou přípravou na potřebnou změnu kurzu, vyvolalo ihned takovou vlnu pobouření a odporu, co by se asi stalo, kdyby sáhl k nekompromisním opatřením? Umíme si vůbec před-

stavit, v jak obtížné situaci se nachází papež, který se na mnohé současné biskupy nemůže spolehnout a nemá v nich oporu? Umíme si představit, kam všude ony dobře maskované bludy zapustily své kořeny?

Nacházíme se tedy ve velmi složité a obtížné situaci. Na jedné straně nemůžeme strkat hlavu do písku ani zavírat oči před zlem, které nás obklopuje. Nemůžeme o něm mlčet a je naší povinností nazývat věci pravým jménem, třebaže se tím vystavujeme nepřijemnostem. Ale na druhé straně se musíme také vyzbrojit svatou trpělivostí a respektovat dobu zrání, jejíž délka může překračovat naše očekávání a možná i náš věk. Tak jako nemůžeme podle svého upravovat pravdy víry, aby nám vyhovovaly a líbily se nám, tak ani nemůžeme očekávat, že můžeme dosáhnout rychle změny situace a poměrů, aby co nejdříve odpovídaly našim představám. Netrpělivost a emoce vedou často k unáhleným a také nespravedlivým soudům.

Učme se trpělivosti od našeho Pána. Ačkoliv apoštolové naslouchali Božím slovu přímo z jeho úst a nemohli mít lepšího učitele, jejich představy o Božím království se silně rozcházely s jeho představami. Ještě těsně před jeho odchodem k Otcovi se ptali, zda se nyní skutečně to, co si celé tři roky v Ježíšově společnosti o Božím království představovali.

Kdo chce druhé napravit či poučit, musí je předcházet příkladem i moudrostí. O co nám především jde? O nápravu našeho vztahu k Bohu. Nuže, osvědčme pravou moudrost, ukažme prakticky, co to znamená znát našeho Boha. Ten, kdo opravdu zná našeho Boha, ten mu plně a bezmezně důvěřuje. Ten dobře ví, že žádný z jeho tvorů, byť byl jakkoliv mocný a chytrý, nemůže Boha překvapit, zaskočit, obelstít ani obejít. Jeho moudrá Prozřetelnost od věčnosti počítá i s lidskou vzpourou a neposlušností a i ta se nakonec stává prostředkem k neodvratnému uskutečnění svatých Božích záměrů.

Všichni Boží nepřátelé se budou jednou velice divit, jak i proti své vůli sloužili Bohu a jeho plánům. Jejich neštěstí je ovšem v tom, že přitom Boha odmítají, a pokud na tom trvají, bude jim vyhověno.

Ten, kdo opravdu zná našeho Boha, ten také ví, jak velice ho tento dobrý Otec miluje a nechce, ani nemůže chtít a sledovat nic jiného, než jeho dobro a věčné štěstí. Kdo opravdu zná našeho Boha, ten ví, že mezi ním a Bohem se nikdo a nic nemůže postavit. I kdyby se kolem něho dělo cokoli a strhla se jakákoliv bouře, on sám se stále nachází v Otcově náručí, odkud ho nikdo nevytrhne, pokud ji sám svévolně neopustí.

Možná, že máme velice krásné představy o tom, jak by mělo Boží království v současném světě vypadat. Ale je také docela možné, že kdyby nám Pán dal na vybranou, v které době dějin církve bychom chtěli žít, že bychom se nakonec cítili podobně nespokojeni, jako jsme nespokojeni s dnešními poměry kolem sebe. Putující Boží lid nikdy nebyl a nebude bez problémů. Ten, kdo sedí v podpalubí, sotva může mít takový přehled o situaci i další vyhlídce jako ten, kdo stojí na kapitánském můstku. Přiznejme Bohu jeho moc, jeho dobrotu, jeho slávu, nepokoušejme se radit mu, co by měl podniknout, aby nám poměry kolem nás lépe vyhovovaly, ale ptejme stále, co od nás za těchto poměrů očekává, jaký má pro nás osobní úkol teď a zde.

I proti Nepříteli, který nepřítáhl s vojsky, ale vzal na sebe podobu podvrtného parazita, máme spolehlivou ochranu v Ženě oděné sluncem. Dokud se k ní Evropa utíkala v pokoře a úctě, odrážela spolehlivě značnou přesilu islámu. Od doby, kdy zapomíná na modlitbu a na Matku Boží, vstupuje islám do jejich měst a buduje a naplňuje své mešity a minarety vedle křesťanských chrámů, které se soustavně vyzrazdňují. V zájmu sebezáchovy usilujme všemožně o obnovu a šíření úcty k Marii, naší Matce a Ochránkyni. -š-

Pondělí 20. 9. 2010: 6:05 Octava dies 6:35 Salesiánské srdce na scéně 6:55 Čtete z křesťanských periodik 7:00 Putování modrou planetou: Egypt 7:45 Přejeme si... 8:00 P.S.: P. Michael Slavík 8:25 Salama Don Bosco 8:40 O Adolfině Tačové 8:45 Povolání v Nigérii [P] 9:05 Mikroregion Třemšín (6. díl) 9:15 Cesta za poznáním: Everglades 9:25 Starý židovský hřbitov v Praze 10:00 Platinové písničky (15. díl): Dechovka 10:30 Salesiánské sociální dílo v Buenos Aires 10:50 Od srdce k srdci 11:00 Noekreace aneb Vandrování (53. díl) 11:10 Noeland (24. díl) 11:40 Klausový pohádkový kufřík (2. díl): O závistivém Evženovi 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Johann Sebastian Bach: Kouzlo ticha [P] 12:40 Rok dvou papežů 13:30 Pro zdraví (8. díl): Dům sv. Veroniky v Paskově 13:40 Octava dies 14:10 Střední cesta 14:25 Krásy Čech a Moravy (3. díl): Konopiště 14:55 Bez hábitu (22. díl): Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta [P] 15:45 Noekreace aneb Vandrování (53. díl) 16:00 H2Onews (93. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 V posteli Pod nebesy V. (2. díl) 17:00 NOEparáda (87. díl) [L] 18:00 Exit 316 (3. díl): Přátelství [P] 18:20 Cesty za poznáním: Kapský poloostrov 18:30 Táto, mámo, proč? (1. díl): Proč má velbloud rád teplo? [P] 18:35 Táto, mámo, proč? (2. díl): Proč je lední medvěd bílý? [P] 18:40 Nevybroušené diamanty [P] 19:10 Ze života farností: Vranov u Brna 19:25 Přejeme si... 19:40 H2Onews (93. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 19:50 Ecce homo: Vladimír Droppa 20:00 Skanzen Březno a Isarno 20:20 Cesty za poznáním: Kuba [P] 21:15 Na koberečku (89. díl) [P] 21:30 Polabský lužní les 21:50 Čtete z křesťanských periodik 22:00 Jazyk starozákonních žalmů 23:00 Žraloky, moja láska 23:30 Octava dies 0:05 Noemova pošta 2010: září 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 21. 9. 2010: 6:05 H2Onews (93. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Záznam koncertu z kostela sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) 7:25 Na koberečku (89. díl) 7:40 Cesta k andělům (34. díl) 8:30 Moderní kancelář 8:40 Exit 316 (3. díl): Přátelství 9:00 Putování s M. Horníčkem po Provence [P] 9:10 Cesty za poznáním: Agua Azul 9:20 Pro zdraví (8. díl): Dům sv. Veroniky v Paskově 9:25 Mauricius – nová hranice 9:45 Mikroregion Třemšín (6. díl) 10:00 Octava dies 10:30 Jazyk starozákonních žalmů 11:30 Svět dětí na šlechtických sídlech 11:45 Táto, mámo, proč? (1. díl): Proč má velbloud rád teplo? 11:50 Táto, mámo, proč? (2. díl): Proč je lední medvěd bílý? 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (15. díl): Dechovka 12:35 Čtete z křesťanských periodik 12:40 Ze života farností: Vranov u Brna 12:55 Střední cesta 13:10 Ještě mám hlavu, jazyk, zručné ruce 13:40 Putování modrou planetou: Egypt 14:20 Rok dvou papežů 15:10 Krásy Čech a Moravy (3. díl): Konopiště 15:40 O slovanství – kardinál Tomáš Špidlík SJ 16:00 H2Onews (93. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 Přejeme si... 16:25 Cesty za poznáním: Las Vegas [P] 16:50 Poézia v obraze – Lubomír Rapoš 17:00 Putování s M. Horníčkem po Provence 17:10 Salesiánské sociální dílo v Buenos Aires 17:30 Hermie a ustrašený pavouk 18:00 Noeland (24. díl) 18:30 Táto, mámo, proč? (2. díl): Proč je lední medvěd bílý? [P] 18:35 Táto, mámo, proč? (3. díl): Proč jsou krokodýlové dobří lovci? [P] 18:40 Ve jménu Ježíše (20. díl) 19:05 Ecce homo: Vladimír Droppa 19:10 Noekreace aneb Vandrování (53. díl) 19:20 Ekumenická porota 19:40 Zpravodajské Noeviny: 21. 9. 2010 [P] 20:00 Po stopách Ježíše Krista (4. díl): Z ústraní do světa [P] 20:30 Skauting je cesta 20:50 V posteli Pod nebesy V. (2. díl) 21:40 Zpravodajské Noeviny: 21. 9. 2010 22:00 Salama Don Bosco 22:15 U NÁS 23:15 P.S.: P. Michael Slavík 23:40 Přejeme si... 23:55 Čtete z křesťanských periodik 0:05 Presence: Presence – hudební chvály 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 22. 9. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 9. 2010 6:20 Bez hábitu (22. díl): Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta 7:10 Ecce homo: Vladimír Droppa 7:20 Noekreace aneb Vandrování (53. díl) 7:30 Polabský lužní les 7:45 Skanzen Březno a Isarno 8:05 Noeland (24. díl) 8:35 Ze života farností: Vranov u Brna 8:50 Pro víta mundi (107. díl): P. Jaroslav

Kašpar 9:25 Mikroregion Třemšín (6. díl) 9:40 Po stopách Ježíše Krista (4. díl): Z ústraní do světa 10:10 Skauting je cesta 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Kuba 13:00 Nevybroušené diamanty 13:30 Čtete z křesťanských periodik 13:40 P.S.: P. Michael Slavík 14:05 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem – Žeh objevů (1. díl) 14:55 Na koberečku (89. díl) 15:10 Cesty za poznáním: Kapský poloostrov 15:20 Salesiánské srdce na scéně 15:40 Zpravodajské Noeviny: 21. 9. 2010 16:00 NOEparáda (87. díl) 16:50 Cesty za poznáním: Grand Canyon 17:00 GOODwillBOY V. (2. díl) [P] 17:40 Přejeme si... [P] 18:00 Octava dies 18:30 Táto, mámo, proč? (3. díl): Proč jsou krokodýlové dobří lovci? [P] 18:35 Táto, mámo, proč? (4. díl): Proč pakobyly nejsou vidět? [P] 18:40 BET LECHEM – vnitřní domov (9. díl) [P] 19:00 Adam Michna z Otradovic: Svatováclavská mše: Pocta českým světcům 2010 20:40 P. Jacques Philippe – Dvojjediná láska (1. část) [P] 21:20 Rodina: kolébka života a lásky [P] 21:45 H2Onews (93. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 22:00 Historie válečného letectví (12. díl): Vítězství v Evropě, Letecká válka proti Japonsku [P] 22:30 Sen a radost 22:50 Noekreace aneb Vandrování (53. díl) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 23:30 Krásy Čech a Moravy (3. díl): Konopiště 0:05 H2Onews (93. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:15 Záznam koncertu z kostela sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 23. 9. 2010: 6:05 H2Onews (93. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Nevybroušené diamanty 6:45 Čtete z křesťanských periodik 6:50 BET LECHEM – vnitřní domov (9. díl) 7:05 O Adolfině Tačové 7:15 Platinové písničky (15. díl): Dechovka 7:45 Střední cesta 8:00 Cesty za poznáním: Las Vegas 8:25 Ekumenická porota 8:45 Po stopách Ježíše Krista (4. díl): Z ústraní do světa 9:15 Skauting je cesta 9:35 Skanzen Březno a Isarno 10:00 Noemova pošta 2010: září 11:30 Přejeme si... 11:45 Táto, mámo, proč? (3. díl): Proč jsou krokodýlové dobří lovci? 11:50 Táto, mámo, proč? (4. díl): Proč pakobyly nejsou vidět? 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Záznam koncertu z kostela sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) 13:15 O slovanství – kardinál Tomáš Špidlík SJ 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Starý židovský hřbitov v Praze 14:35 Pro víta mundi (107. díl): P. Jaroslav Kašpar 15:10 Od srdce k srdci 15:20 Povolání v Nigérii 15:35 Moderní kancelář 15:45 Putování s M. Horníčkem po Provence 16:00 Zpravodajské Noeviny: 21. 9. 2010 16:15 Útek nie je turistika [P] 16:40 Putování modrou planetou: Egypt 17:25 Pro zdraví (11. díl): Projekt ICRC [P] 17:40 Ecce homo: Iveta Okresová 17:45 Noekreace aneb Vandrování (53. díl) 18:00 Ve jménu Ježíše (20. díl) 18:30 Táto, mámo, proč? (4. díl): Proč pakobyly nejsou vidět? [P] 18:35 Táto, mámo, proč? (5. díl): Proč pštros přestal létat? [P] 18:40 Cesta k andělům (34. díl) 19:10 České Radio Vaticana [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny: 23. 9. 2010 [P] 20:00 Klapka s ... (8. díl) [P] 21:00 Přejeme si... 21:15 P.S.: Mons. František Radkowský [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 23. 9. 2010 22:00 Mikroregion Třemšín (6. díl) 22:10 Cesty za poznáním: Everglades 22:20 Octava dies 22:50 NOEparáda (87. díl) 23:40 Mauricius – nová hranice 0:05 Zpravodajské Noeviny: 23. 9. 2010 0:20 GOODwillBOY V. (2. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 24. 9. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 23. 9. 2010 6:20 Noekreace aneb Vandrování (53. díl) 6:30 NOEparáda (87. díl) 7:20 JuniorTV Kopřivnice (8. díl) 7:40 Salama Don Bosco 7:55 Větrák 8:00 Krásy Čech a Moravy (3. díl): Konopiště 8:30 Cesty za poznáním: Kapský poloostrov 8:40 P. Jacques Philippe – Dvojjediná láska (1. část) 9:20 Rodina: kolébka života a lásky 9:45 Od srdce k srdci 10:00 Na koberečku (89. díl) 10:15 Cesty za poznáním: Kuba 11:15 Hermie a ustrašený pavouk 11:45 Táto, mámo, proč? (4. díl): Proč pakobyly nejsou vidět? 11:50 Táto, mámo, proč? (5. díl): Proč pštros přestal létat? 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Historie válečného letectví (12. díl): Vítězství v Evropě, Letecká válka proti Japonsku 12:50 Sen a radost 13:10 Česká

Radio Vaticana 13:15 BET LECHEM – vnitřní domov (9. díl) 13:40 Johann Sebastian Bach: Kouzlo ticha 14:15 Rok dvou papežů 15:05 Polabský lužní les 15:20 Cesta do Damašku 15:25 Nevybroušené diamanty 16:00 Zpravodajské Noeviny: 23. 9. 2010 16:15 Putování s M. Horníčkem po Provence 16:30 Ekumenická porota 16:45 Po stopách Ježíše Krista (4. díl): Z ústraní do světa 17:15 Skauting je cesta 17:30 Skanzen Březno a Isarno 18:00 Noeland (24. díl) 18:30 Táto, mámo, proč? (5. díl): Proč pštros přestal létat? 18:35 Táto, mámo, proč? (6. díl): Proč má slon chobot? [P] 18:40 O zraku a vodě 18:45 GOODwillBOY V. (2. díl) 19:25 Svět dětí na šlechtických sídlech 19:40 H2Onews (94. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa [P] 20:00 Kulatý stůl: BABYBOX [L] 21:30 Cesty za poznáním: Kapský poloostrov 21:40 Na koberečku (89. díl) 22:00 Nedělní čtení: 26. neděle v mezidobí [P] 22:30 Přejeme si... 22:45 Cesta k andělům (34. díl) 23:35 Útek nie je turistika 0:05 H2Onews (94. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:15 Větrák 0:20 Putování modrou planetou: Egypt 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 25. 9. 2010: 6:05 H2Onews (94. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 P.S.: Mons. František Radkowský 6:40 Útek nie je turistika 7:05 Moderní kancelář 7:15 BET LECHEM – vnitřní domov (9. díl) 7:30 Salesiánské srdce na scéně 7:50 Mikroregion Třemšín (6. díl) 8:00 Hermie [P] 8:30 Noeland (24. díl) 9:00 Ve jménu Ježíše (20. díl) 9:35 NOEparáda (87. díl) 10:25 JuniorTV Kopřivnice (9. díl) 10:45 GOODwillBOY V. (2. díl) 11:25 Svět dětí na šlechtických sídlech 11:40 Polabský lužní les 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 23. 9. 2010 12:15 Nedělní čtení: 26. neděle v mezidobí 12:55 Přejeme si... 13:10 Cesty za poznáním: Las Vegas 13:40 Klapka s ... (8. díl) 14:40 Noekreace aneb Vandrování (53. díl) 14:50 Mauricius – nová hranice 15:10 Salama Don Bosco 15:25 Platinové písničky (15. díl): Dechovka 16:00 Blahořečení Chiary Luce Badano [L] 17:35 Cesty za poznáním: Agua Azul 17:45 H2Onews (94. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 18:00 Krásy Čech a Moravy (4. díl): Hluboká [P] 18:30 Táto, mámo, proč? (5. díl): Proč pštros přestal létat? 18:35 Táto, mámo, proč? (6. díl): Proč má slon chobot? [P] 18:40 Po stopách Ježíše Krista (4. díl): Z ústraní do světa 19:10 Skauting je cesta 19:30 Nedělní čtení: 26. neděle v mezidobí 19:55 Putování modrou planetou: Guatemala [P] 20:30 Večer mladých s blahoslavenou Chiary Luce Badano [L] 22:05 Starý židovský hřbitov v Praze 22:35 Střední cesta 22:50 Pro zdraví (11. díl): Projekt ICRC 23:05 Bez hábitu (22. díl): Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta 0:05 Johann Sebastian Bach: Kouzlo ticha 0:40 Na koberečku (88. díl) 0:55 Ekoauto (10. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 26. 9. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení: 26. neděle v mezidobí 6:40 O Adolfině Tačové 6:45 České Radio Vaticana 6:50 Pro zdraví (11. díl): Projekt ICRC 7:05 Klapka s ... (8. díl) 8:05 Salesiánské srdce na scéně 8:25 Putování s M. Horníčkem po Provence 8:35 Ekumenická porota 8:50 Nevybroušené diamanty 9:20 Cesty za poznáním: Las Vegas 9:45 Evangelium 10:00 Mše svatá ze Slovenska 11:05 Od srdce k srdci 11:15 Vlkolínec: perla v horách zrozená 11:35 Na koberečku (89. díl) 11:50 Čtete z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky (16. díl): Dechovka [P] 13:40 Pro víta mundi (81. díl): P. Vojtěch Kodet 14:35 Pro zdraví (11. díl): Projekt ICRC 14:50 P. Jacques Philippe – Dvojjediná láska (1. část) 15:30 Skanzen Březno a Isarno 16:00 Exit 316 (3. díl): Přátelství 16:20 Ve jménu Ježíše (21. díl): Vítězství Franků u Poitiers [P] 16:50 Noekreace aneb Vandrování (54. díl) [P] 17:00 Noeland (25. díl) [P] 17:30 Hermie 18:00 Večer chval [L] 19:15 BET LECHEM – vnitřní domov (9. díl) 19:30 Mikroregion Třemšín (7. díl) [P] 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Koncert pěveckého sboru Adash [P] 21:45 Naše historie: Celosvětové hnutí bývalých žáků a žákyn Dcer Panny Marie pomoci 22:00 Po stopách Ježíše Krista (4. díl): Z ústraní do světa 22:30 Skauting je cesta 22:50 Cesty za poznáním: Grand Canyon 23:00 Nedělní čtení: 26. neděle v mezidobí 23:30 Ecce homo: Iveta Okresová 23:35 České Radio Vaticana 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Polabský lužní les 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

SVATÍ NA KAŽDÝ DEN • ČERVENEC – SRPEN – ZÁŘÍ
Antonio Tarzia (editor) • Z italských přeložili Adam Mackerle, Pavlína Bílková, Markéta Štěpánková

Tým třiceti odborníků vedený A. Tarziou vytvořil rozsáhlé dílo obsahující informace o třech tisících světcích a světicích. Pojednání o jednotlivých svatých jsou uspořádána podle církevního kalendáře, v českém vydání přednostně podle církevního kalendáře platného v českých a moravských diecézích. Součástí publikace jsou i úvody k jednotlivým měsícům a doplňky týkající se kalendáře, atributů svatých, mariánské úcty. Text publikace je doplněn pěti tisíci reprodukcemi obrazů převzatých z galerií, muzeí, kostelů a mezinárodních archivů fotografií. V českém vydání je dílo rozděleno do čtyř svazků, každý svazek zahrnuje tři měsíce v roce.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., křídový papír, 205x275 mm, 478 stran, 950 Kč

V prodeji jsou také předchozí dva svazky:

Leden – únor – březen – 430 stran

Duben – květen – červen – 456 stran

MĚSÍC S PANNOU MARIÍ

Gainfranco Ravasi • Z italských přeložil Adam Mackerle

G. Ravasi (nar. 1942), přední italský katolický biblista, hebraista a biblický archeolog, člen Papežské biblické komise, vybral na každý den měsíce května jeden úryvek z Písma. Ten zajímavým

způsobem komentuje a na konci uvádí krátkou modlitbu vybranou z liturgických textů. Kniha je vhodná pro májové pobožnosti.
Karmelitánské nakladatelství • Brož., 117x180 mm, 104 stran, 119 Kč

TEMNÉ NOCI MATKY TEREZY

Greg Watts • Z angličtiny přeložila Marcela Koupilová

Biografie Matky Terezy začínající dobou, kdy se jako mladá řeholnice vydala do ulic Kalkaty, aby se tam starala o nemocné a umírající. Autor předkládá barvitý, hluboce lidský portrét této inspirující ženy. Uvádí i četné kritiky, s kterými se Matka Tereza setkávala, a dokumentaristicky ukazuje jejich neoprávněnost. I přes záporné hlasy přicházející zvenku a duchovní temnotu, kterou prožívala uvnitř, však pokračovala ve svém díle, které se dotklo velkého množství životů lidí na celém světě. Zatímco si svět myslel, že Matka Tereza má horkou linku k Pánu Bohu, ona celou dobu bojovala s pocity prázdnoty, vyprahlosti modlitby a odmítnutí Bohem. Kniha obsahuje velmi originální a málo dostupné fotografie.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., křídový papír, 140x215 mm, 192 stran, 249 Kč

ČAO, NIKU!

Marie Holková

Vyprávění ze života svatého Dominika Savia, duchovního žáka svatého Jana Boska.

FIBOX Třebíč • 3. vydání • Brož., A5, 248 stran, 169 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.